

๑๕๗

朱顏

จุเหียน
ลำนํ้า
กระดุกหยก

沧月Cang Yue เขียน
ทอหน้า เปา
容境 Rong Jing วาด

2

พินทุ
ครั้งที่

1

๑๕๗

จูเหยียน ลำนํ้ากระตุกหยก 朱颜

2

ซางเย่ว

沧月

เขียน

กอหญา

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ข้างในเป็นสมุดเล่มเล็ก บนหน้าปกมีลายมือคุ้นเคยเขียนว่า ‘จูเหยียน’ เหมือนเล่มที่เขามอบให้นางคราวก่อนทุกประการ หมึกบนนั้น เฟื่องแห้ง ยังทิ้งกลิ่นหมึกไว้อย่าง...หัวใจนางกระตุกจูบ เมื่อคืนอาจารย์อดหลับอดนอนทั้งคืน เพราะกำลังเขียนสมุดเล่มนี้หรือ...นี่เป็นสรุปประสบการณ์ทั้งชีวิตของอาจารย์...จูเหยียนขอบตาแดงเรื่อ รู้ว่านี่เป็นของขวัญชิ้นสุดท้ายที่เขาทิ้งไว้ให้ จึงเก็บสมุดไว้อย่างดี

- ซางเย่ว

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

จูเหยียน ลำน่านกระดูกหยก 2

朱顏

๐๕๗

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   **@amarinbooks** **บ้านอรุณ**

《朱顏》Vol. 02

All rights reserved.

Original story and characters created and copyright © 沧月 Cang Yue

Illustrations © 容境 Rong Jing

Thai edition rights under license granted by

Beijing Memory House Culture Co., Ltd. (北京记忆坊文化信息咨询有限公司)

Thai translation copyright © 2022 Amarin Printing & Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจะนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4894-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ ชนาภานต์ วงวิบูลย์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณณ์ เขยกลิน
ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมดตาด • คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ปทุม
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดความขัดแย้งระหว่างสองศิษย์อาจารย์ก็เริ่มก่อตัว นับจากนี้
ลึนวลสนาต่อกัน โชคชะตาเริ่มเป็นไปตามคำทำนาย คำสาปเริ่มส่อเค้า
ต่อให้เป็นเช่นนั้น **สี่อึ่ง** ยังคงไม่เปลี่ยนใจที่จะขจัดต้นเหตุแห่งความล่มสลาย
ของบ้านเมือง และได้ทำตามแผนการบางอย่างที่ยอมเสียสละตนเอง และ
แม้กระทั่งความสุขของหญิงที่ตนรัก ขณะที่ **จูเหียน** ไม่อาจนิ่งเฉยยอมเห็น
คนที่นางรักตายได้ ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ มนุษย์เงือก บิดามารดา หรือว่า
คนในเผ่า นางพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อจะแก้ไข และสุดท้ายต้องทรยศ
หัวใจตนเอง เพื่อปกป้องคนที่นางรัก สุดท้ายทั้งสองจะรับมือกับความจริง
อันน่าตระหนกที่กำลังจะเผยโฉมได้อย่างไร ไปติดตามกันต่อเลย

๑,๕๗

เดินคนละทางกับท่าน

ช่วงเวลานั้น นางรู้สึกแข่งขานอ่อน เสาแทบทรุดลงกับพื้นทันที

หากไม่เพราะนางหมิงยื้อชายเสื้อนางไว้อย่างเอาเป็นเอาตาย จูเหียนก็เกือบจะโกยอ้าวหนีไปตามสัญชาตญาณแล้ว ทว่าหลังจากความตื่นตระหนกในช่วงแรกผ่านไป นางก็เริ่มตั้งสติได้ บั้นยืมประจบ กระแอมทีหนึ่งค่อยๆ เขยิบเข้าไปที่ละนิด หมายถึงอดอ้อนขออภัยเขาอย่างจริงจัง

ในเมื่อก่อเรื่องไปแล้ว ทำให้อาจารย์โมโห ย่อมมีอาจเอาแต่หุดหัวหลบหน้าไปตลอดชีวิตได้ อย่างไรก็ตามก็ต้องผ่านด่านนี้อยู่ดี... *ฤกษ์ดีมีผู้* *ฤกษ์สะดวก* วันนี้เจอกันแล้ว มีผู้ตั้งใจเข้าไปขอร้องให้อาจารย์ละเว็นดีกว่า ดูจากท่าทีที่อาจารย์เคยมีต่อข้า หากยอมถูกตีสักครั้ง คาดว่าเรื่องนี้ น่าจะผ่านพ้นไปได้

“อา...ท่านนี่คือ...” ในฐานะบริวารคนสนิท ผู้เจียนยอมรู้วาระยะนี้ ได้ให้ผู้ว่าการรับรองอาคันตุกะสูงศักดิ์ท่านหนึ่งในเรือนเล็ก ทว่าอีกฝ่ายฐานะลึกกลับ ทั้งได้ให้ผู้ว่าการก็ไม่เคยอนุญาตให้เข้าเข้าไปในเรือนนั้น เวลานี้เขาจึงเพิ่งเห็นโฉมหน้าของอาคันตุกะผู้นี้เป็นครั้งแรก รู้สึกวางตัวไม่ถูกอยู่บ้าง ไม่รู้ว่าควรห้ามปรามจวนจุติหรือไม่

ทว่าทางด้านนี้ จูเหียนเพิ่งจะบั้นยืมก้าวเข้าไปในห้อง ยังไม่ทันคิดว่าจะพูดอะไรดี สื่ออิงก็ลุกขึ้นจากตั่งแล้ว ทั้งยังไม่เห็นเขาก้าวเท้า ทว่าเพียงพริบตาก็ปรากฏกายตรงหน้านาง

“อา...อาจารย์...” จุฬเหียนกลั้นหายใจโดยไม่รู้ตัว ถอยหลังก้าวหนึ่ง แต่หลังกลับชนกำแพงที่มองไม่เห็น ทำให้ถอยไม่ได้อีก...นางรู้สึกหนาวสะท้านไปทั้งแผ่นหลัง เขา...เขาจะทำอะไร จ้องข้าด้วยใบหน้าบึ้งตึงเช่นนี้ คงมิใช่จะดีซ้ำอีกกระมัง

นางสะดุ้งในใจ ใบหน้าซีดเผือด มองผู้เฉยเย็นที่อยู่ข้างๆ ด้วยแววตาขอความช่วยเหลือ ทว่าที่น่าแปลกคือชั่วขณะสั้นๆ นั้น ข้ารับใช้ที่เคยอยู่ใกล้แค่ตรงหน้าจู่ๆ ก็หายไปจากสายตานาง!

จุฬเหียนสุดหายใจลึก รู้ว่าอาจารย์สร้างตาข่ายฟ้าดินขึ้นมากันสรรพสิ่งรอบด้านออกไปหมดแล้ว นางได้แต่ถอนสายตากลับมา กัดฟันก้มหน้า ลูกเขาลงกับพื้นทันใด ค้อมศีรษะอ่อนนวลเสียงดังด้วยท่าที่อย่างคนที่แบกหนามมารับผิด¹ “อา...อาจารย์ไว้ชีวิตด้วย! ศิษย์ผิดไปแล้ว!”

พูดออกไปได้เพียงเท่านี้ นางก็กลั้นหายใจรอคำตอบ ในใจคิดว่าหากอาจารย์ถามว่า “ผิดที่ใด” จะตอบทันทีว่า “ลงมือกับอาจารย์ พุดจาสามหา มโหฬารสมควรตายยิ่งนัก!”

ทว่าข้างหูกลับเจียบสนิท ไม่ได้ยินเสียงใดๆ เลย

นางคิดว่าอาจารย์ยังโกรธอยู่ แผ่นหลังเย็นวาบ ไม่กล้าเงยหน้า รีบก้มศีรษะลงอีกครั้ง ตะโกนเป็นครั้งที่สอง “ศิษย์ผิดไปแล้ว! ขอ...ขออาจารย์โปรดอภัยด้วย! จะด่าจะตี ศิษย์น้อมรับทุกอย่าง!”

กระนั้นพอพุดจบก็นิ่งคงมีแต่ความเจียบงัน สื่ออิ่งไม่ตอบอะไรแม้แต่คำเดียว

จุฬเหียนใจเต้นระทึก รู้สึกเหวี่ยงเย็นผุดซึ่มทั่วร่างจนเปียกชุ่มเลือดตัวใน นางก้มหน้างุด คิดฟุ้งซ่านไปต่างๆ นานา ทางตาเห็นเงาสีขาวขยับไหว พลันดีใจ คิดว่าอาจารย์จะยื่นมือมาดึงนางลุกขึ้น ทว่าพอเงยหน้าขึ้นกลับพบว่านั่นเป็นจงหิมที่บินขึ้นมา ใช้จะงอยปากตึงเลื้อยนางหมายจะจุดนางลุกขึ้น

¹ หมายถึงการขอขมาอย่างจริงใจ มีที่มาจากยุคจ้านกั๋ว เหลียนพั่วแม่ทัพใหญ่แห่งแคว้นจ้าวตั้งแฉ่งจณาลิ้นเซียงหฺรซุนนางฝ่ายนุ่ แต่อีกฝ่ายคอยแต่หลบฉาก ยอมลดเกียรติลงให้เพื่อความมั่นคงของแผ่นดิน ภายหลังเหลียนพั่วรู้ความจริงจึงสำนึกผิด ถอดเสื้อแล้วพันตัวด้วยกิ่งหนามมาขอขมาเพื่อขอใช้ความผิด

ดวงตาทั้งสองของวิหคเทพจ้องมองนาง ลูกตาแดงก่ำปานโลหิตเต็มไปด้วย
ความร้อนรน

เกิดอะไรขึ้น! มันบอกไม่ให้ข้าทำเช่นนั้นหรือ อาจารย์...เหตุใดอาจารย์
จึงไม่พูดจา

เพื่อให้อาจารย์หายโกรธ พอเจอเขา นางก็ทำความเคารพอย่างเต็ม
พิธีการทันที...พึงรู้ว่าตั้งแต่ออกจากเขาจิวอี้ นางแทบไม่เคยคุกเข่าให้ใครอีก
แม้กระทั่งตอนที่ฟู่หวงโกรธจัดจะตีขานางให้หัก นางก็ไม่ยอมอ่อนข้อสักนิด
นี้ข้ายอมขนาดนี้แล้ว แทบจะเรียกได้ว่าไม่หวั่นหน้าตาและศักดิ์ศรีอะไรทั้งสิ้น
เขายังไม่ยอมอมภัยให้ข้าอีกหรือ

จูเหียนเงยหน้าขึ้นอย่างระมัดระวัง แต่กลับสบกับดวงตานิ่งขรึม
คู่ นั้น

สื่ออิงยืนอยู่เบื้องหน้า ยังคงไม่เอ่ยอะไร ทั้งไม่ถามนางว่า “ผิดที่ใด”
อย่างที่นางคิดไว้ เอาแต่มองนางเงียบๆ...แววตาเช่นนั้นทั้งแปลกตาทั้งคมกริบ
ทำเอาหัวใจจูเหียนหนาวยะเยือก รู้สึกหวาดกลัวโดยไร้สาเหตุ

แย้แล้ว! ครั้งนี้อาจารย์...อาจารย์ดูเหมือนจะโกรธมากจริงๆ

ข้างหูได้ยินเสียงกู่ๆอย่างร้อนรนของจงหมิง พยายามออกแรงดึงนาง
ลุกขึ้นมา แต่สื่ออิงกลับมุ่นคิ้วนิดๆ สะบัดแขนเสื้อที่หนึ่ง เพียงพริบตา
ก็กวาดวิหคเทพจอมจั่นจ้านตัวนี้ออกไปพ้นทาง จากนั้นก็สับเท้ามาข้างหน้า
ก้าวหนึ่ง ยืนมือออกไปหานาง ในที่สุดก็เอ่ยเพียง “คืนให้ข้า”

จูเหียนสั่นสะท้านโดยไม่รู้ตัว ถามตะกุกตะกัก “คืน...คืนอะไร
ให้ท่าน”

“อ้าว!” น้ำเสียงของสื่ออิงราบเรียบทว่าเยียบเย็น

“ไม่นะ!” จูเหียนตระหนก กระโดดถอยไปก้าวหนึ่ง “ท่านมอบ...
มอบมันให้ข้าแล้วชัดๆ! มอบให้ข้าตั้งแต่ปีที่ข้าอายุสิบสาม! จะทวงคืนกลับไป
ได้อย่างไร”

สื่ออิงเอ่ยเสียงเย็น “ไม่เอาคืนมา ยังจะให้เจ้าเก็บมันไว้ฆ่าหรือ”

“อา...อาจารย์!” นางสะท้านเฮือก พลันเข้าใจแวบเย็นชาในดวงตาเขา
แผ่นหลังขมูมเหวี่ยง เอ่ยละล่ำละลัก “ศิษย์...ศิษย์จะกล้าได้อย่างไร”

“หิ แต่ไรมาเจ้าไม่กลัวฟ้าไม่เกรงดิน มีสิ่งใดไม่กล้าบ้าง” สืออิงหัวเราะหยัน น้ำเสียงสงบนิ่ง เหลือบมองประกาศจับในมือนาง พลันถาม “วันนี้หากเจ้าไม่เห็นประกาศนี้ ยามนี้เมื่อเจอข้า ก็คงพุ่งเข้ามาล้างแค้นให้เขาแล้วใช่หรือไม่”

น้ำเสียงเขาราบเรียบยิ่งนัก แต่กลับเหมือนน้ำนิ่งไหลลึก ทำให้คนรู้สึกหนาวสะท้าน

จุฬเหียนนิ่งงัน มีอาจสรรหาคำพูดใดมาตอบได้...ใช่ หากยวนตายแล้วจริง ๆ ยามนี้เมื่อเจออาจารย์ ไม่แน่ว่าข้าอาจเดือดจัดจนกระโจนเข้าไปสู้ตายกับเขาแล้ว! ต้องขอบคุณฟ้าดินที่เรื่องเหล่านี้มิได้เกิดขึ้น แต่ว่าเหตุใดอาจารย์จึงยังปักใจกับเรื่องนี้ไม่เลิก

ไม่ได้การ ครั้งนี้ข้าต้องอ่อนน้อมอย่างไร อาจารย์ถึงจะยอมละเว้นข้า!

นางบั่นหน้าเศร้าพุ่มพวย ก้มศีรษะทอดถอนใจ “วันนั้นข้า...ข้าแค่พุ่งไปส่งเดช! ท่านอย่าถือเป็นจริงจัง”

“ชมเหงอาจารย์ทรยศบรรพชน คำพูดเช่นนี้ก็พูดส่งเดชได้ด้วยรี” สืออิงกลับไม่ทวนไหวแม้แต่หน่อย น้ำเสียงยังคงราบเรียบเฉียบขาด ไม่มีทีท่าผ่อนปรนสักครึ่งส่วน “ตอนนั้นเจ้าคิดสังหารข้าจริง ๆ ใช่หรือไม่”

“ศิษย์อายุยังน้อย พูดจาพล่อยๆ ท่านเป็นผู้ใหญ่อย่าถือสาเด็กเลยนะ อย่าได้เก็บมาใส่ใจเด็ดขาด” จุฬเหียนละล้าละลัก พยายามบั่นหน้ายิ้ม “ข้าหรือจะกล้าลงมือกับท่าน...ด้วยฝีมือแค่นี้ของศิษย์ มีแต่จะถูอาจารย์จัดการจนหมดบราบ”

“เช่นนั้นรี” เขาชำเลื่องมองนาง คล้ายมองเห็นการเปลี่ยนแปลงในระยนี้ของนางอย่างปฐูโปร่ง เอ่ยเสียงเรียบ “อย่าถ่อมตนนักเลย เจ้ารู้ตหน้าเร็วมาก ด้วยฝีมือของเจ้าตอนนี้ ลงมือกับข้าอย่างน้อยก็ต้านได้หนึ่งเค่อกระมัง...แต่หากรู้เคล็ดวิชาสำคัญของอวิฏ์ ก็จะสามารถฆ่าได้หนึ่งยกด้วยซ้ำ น่าเสียดาย...”

นิ้วมือเขายับน้อยๆ จุฬเหียนพลันรู้สึกถึงการเคลื่อนไหวบนศีรษะ อวิฏ์ติดตัวออกจากมวยผมนางดังพัว พุ่งไปยังกลางฝ่ามือของสืออิง!

“อาจารย์!” นางร้องด้วยความตระหนก โผเข้าไปคว้าอวิฏ์ไว้โดย

ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น “ไม่ละ!”

โชคยังดี นางคว่ำปลายอวัยวะเอาไว้ทัน ปีนดำนั้นสะบัดเล็กน้อย ในฝ่ามือ นาง คล้ายถูกเส้นด้ายที่มองไม่เห็นดึงรั้งและพยายามจะดันให้หลุด นางออกแรงสุดกำลังใช้สองมือกำอวัยวะแน่น ย้อยุดกับพลังนั้น ช่วงขณะนั้น แม้แต่จะเอ่ยปากอ้อนวอนยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ

ท่าว่าการประลองกำลังในขณะสั้นๆ นี้ สุดท้ายยังคงจบลงด้วยความพ่ายแพ้ของนาง

ขณะที่พลังกำลังในร่างหมดไป อวัยวะก็พุ่งหลุดจากฝ่ามือ นางดูถูกรุน กลับคืนสู่มือของสื่ออิง... ปลายแหลมใสแวววาวเปื้อนริ้วสีแดงสด นั่นเป็นร่องรอยที่อวัยวะบาดฝ่ามือ นางตอนพุ่งออกไป

ริ้วโลหิตซึมหายเข้าไปในอวัยวะที่ไม่เหลือร่องรอย

สื่ออิงก้มมองปิ่นในมือ แวดตาซับซ้อน เจ็บมันไร้จาก... ที่แท้เพียงพริบตาเวลาก็ผ่านมาหลายปีแล้ว

ตอนที่นางออกจากอารามเทพจิวอี้ เขามอบปิ่นนี้ให้นาง เก้าผมยาวของนางเป็นมวย แวดตาในคันท้องลำริดใสกระจ่าง สีหน้ากลับงุนงงไม่รู้ความ ไม่ตระหนักถึงความล้ำค่าของของขวัญชิ้นนี้สักเท่าใด

ปิ่นนี้ตกทอดมาตั้งแต่บรรพกาล นับแต่สมัยของไปเวยหวงโฮ่ว มันทึกลับทอดมาบนเกศาของหวงโฮ่วแห่งคงซางทุกยุคทุกสมัย หลังจากมารดาล่วงลับ พู่หวง² ยึดแหวนศักดิ์สิทธิ์โฮ่วฉู่³ ไปจากนิ้วมือ นาง ทั้งยังยึดฐานะของนางไป แต่ปิ่นนี้กลับยังถูกเก็บรักษาไว้ นั่นเป็นของเพียงชิ้นเดียวที่มารดาทิ้งไว้ให้เขา

ข้าเคยมอบมันให้นางอย่างจริงจัง สิ่งที่มาขอให้ไปพร้อมกันด้วยยังมีของล้ำค่าที่สุดในหัวใจ ทว่าผ่านมาหลายปี กาลเวลาผันผ่าน หลายสิ่งหลายอย่างล้วนแปรเปลี่ยน สุดท้ายจึงพบว่า ที่แท้ทุกอย่างเป็นเพียงข้า

² คำเรียกบิดาที่เป็นหวงตี้

³ แปลว่า แหวนจักรพรรดินิพิภพ เป็นแหวนที่คู่กับแหวนศักดิ์สิทธิ์หวงเทียน (แหวนจักรพรรดิสวรรค์) โดยแหวนทั้งสองนี้จะถูกส่งมอบให้หวงตี้และหวงโฮ่วทุกยุคทุกสมัยของคงซาง เป็นสัญลักษณ์แสดงฐานะของหวงตี้และหวงโฮ่ว

คิดไปเองฝ่ายเดียว

ช่างน่าขันเหลือเกิน ช่างโง่งมยิ่งนัก...

เขาไม่ได้พูดอะไร เพียงเก็บปิ่นนั้นกลับไป กำไว้ในฝ่ามือแน่น รวากับกำหัวใจที่แหลกสลายอย่างเสียบงัน

“อาจารย์!” จุฬเหียนเซดลาล้มลงบนพื้น เห็นสีหน้าเซ่นนี้ของเขาแล้ว หัวใจนางจมดิ่งอย่างไม่อาจควบคุม...ความเจ็บช่นนี้ น่ากลัวยิ่งกว่าตอนอาจารย์โมโหเสียอีก

เขาเหลือบมองนาง ขยับเท้าคิดจะจากไป แวดตานั้นทำเอาจุฬเหียนหนาวสะท้าน ลืมแม้กระทั่งลุกขึ้นยืน รีบตะเกียกตะกายคลานเข้าไปคว้าชายเสื้อเขาไว้ ร้องเสียงหลง “อาจารย์! ท่าน...ท่านไม่ต้องการข้าแล้วหรือ”

ดูเหมือนเขาจะชะงักไปเพราะคำพูดนี้ ก้มลงมองนาง...นางความรู้สึกไวทีเดียว ไม่ต้องให้เขาเอ่ยปาก ก็คาดเดาการตัดสินใจอย่างบุบปับในยามนี้ของเขาได้

“ข้าไม่ดีเอง! พันผิดหมิ่นผิดล้นเป็นศิษย์ที่ผิด!” เห็นเขาไม่ปฏิเสธ จุฬเหียนหวาดกลัวจับใจ น้ำเสียงสั่นเครือนิดๆ “หากท่านโมโห ก็ตำหนิหรือตีศิษย์แรงๆ ก็ได้ รับรองว่าข้าจะไม่ร้องเจ็บสักคำเดียว! แต่...แต่อย่าไม่ต้องการข้าเช่นนี้เด็ดขาด...”

สื่ออึ้งยังคงไม่เอ่ยวาจา เพียงถอยหลังก้าวหนึ่ง จุฬเหียนคว้าชายชุดคลุมสีขาวของเขาแน่น ให้ตายก็ไม่ยอมคลายมือ ร่างถูกลากไปกับพื้น

“ปล่อยมือ” เขาเอ่ยปากในที่สุด น้ำเสียงเยียบเย็นปานน้ำแข็ง “ยื้อยุดจนกระทั่งช่นนี้ ดูได้ที่ใด!”

“ไม่! ไม่ปล่อย!” นางถูกเขาลากไป ตัวอยู่บนพื้นกำเสื้อเขาแน่น ผมแผ่กระเซอะกระเซิง สภาพอนาจอนาถทีเดียว แต่อย่างไรก็ไม่ยอมปล่อยมือ “หากอาจารย์ไม่ให้ภัย ข้าก็จะไม่ปล่อย! ต่อ...ต่อให้ตีข้าจนตาย ข้าก็จะไม่ลุกขึ้น! ถึงอย่างไร...ถึงอย่างไรท่านก็ไม่ต้องการข้าแล้ว ข้ามีชีวิตอยู่ต่อไปยังมีความหมายอะไรอีก!”

แรกเริ่มนางเพียงคิดว่าจะใช้ลูกไม้ต่อแยะไม่เลิก ทว่าพูดถึงตอนสุดท้ายกลับรู้สึกสะเทือนใจจริงๆ น้ำเสียงเจือส่ออื่น ขอบตาแดงกำ สื่ออึ้งเห็นสภาพ

ทุกทีเลขของนางเช่นนี้ แวตาก็เริ่มหวั่นไหว ทว่าน้ำเสียงยังคงเย็นชา “ร้องให้ทำไม ข้าไม่มีศิษย์ที่ข่มเหงอาจารย์ทรยศบรรพชนเช่นเจ้า...ลุกขึ้น!”

จูเหียนรู้ในสัยอาจารย์ดี รู้ว่าในใจเขาสั่นคลอนแล้ว รีบถือโอกาสนั้น ลุกขึ้นพลาญยิ้มขอขมา “อาจารย์พูดอะไรเช่นนั้น เป็นอาจารย์หนึ่งวันเหมือนเป็นบิดาชั่วชีวิต ต่อให้ศิษย์ใจกล้าเพียงใด ก็ไม่กล้าข่มเหงอาจารย์ทรยศบรรพชนแน่!”

“เป็นอาจารย์หนึ่งวันเหมือนเป็นบิดาชั่วชีวิต?” สืออิงสั่นไหวนิดๆ แวตาทล้นเปลี่ยนเป็นเยียบเย็นอึมครึม

หัวใจนางกระตุกดูไม่รู้ว่าคำพูดนี้ไม่ถูกต้องที่ใด แค้นความคิดอย่างรวดเร็ว ขณะกำลังจะพูดต่อ กลับเห็นอาจารย์สับดัดเลื้อย เบื้องหน้าเกิดแสงสีขาวเจิดจ้าพร้อมเสียงดังแควก มีอนางเบาหวิว ร่างลัมพูบลง หน้าคะมำจูบพื้น

นางเงยหน้าขึ้นอย่างยากลำบาก เห็นในมืออาจารย์กำอวี้กู่ไว้... ตรงบริเวณที่อวี้กู่กรีดผ่าน ชายเสื้อถูกตัดขาดอย่างเรียบกริบ! จูเหียนกำชายผ้าส่วนที่ขาดอย่างนิ่งงัน “อาจารย์...ท่าน...ท่านทำอะไร คงมิใช่จะกรีดเสื้อตัดสัมพันธ์⁴ กับข้ากระมัง”

เงียบไปครู่หนึ่ง นางรีบยิ้มเต็มหน้า “อาจารย์ไม่มีทางทำได้ลงคอหรอกใช่หรือไม่”

“อย่ามาทำหน้าเป็นหัวเราะคิกคักกับข้า!” สืออิงมองนาง น้ำเสียงชิงชังอย่างหาได้ยาก รวากับปกคลุมด้วยเกล็ดน้ำแข็ง เอ่ยเน้นทีละคำ “ตอนนั้นเจ้ากล้าพูดจาข่มหัวกับข้า ก็เพียงเพราะข้าไม่ได้สังหารมนุษย์เงือกคนนั้นจริงๆ เท่านั้น...อย่าด่วนดีใจนักเลย เจ้าคิดว่าเรื่องนี้จะยุติลงแค่นี้หรือ ข้าจะบอกให้มนุษย์เงือกผู้นั้น ข้าต้องเอาชีวิตเขาให้ได้!”

“อาจารย์!” จูเหียนสุดหายใจด้วยความตระหนก ผุดลุกขึ้นมาทันใด “ท่านพูดจริงหรือ”

“ข้าเคยล้อเล่นตั้งแต่เมื่อใด” สืออิงมองศิษย์ที่ไปหน้าซัดเผือด

⁴เป็นการกระทำเชิงสัญลักษณ์ สื่อถึงการตัดสัมพันธ์อย่างเด็ดขาด

เอ่ยเสียงเย็น “หลายวันนี่ข้าส่งให้ผู้ว่าการเมืองเยี่ยเจิงปิดเมืองค้นหาจุดประสงค์ก็เพื่อจับตัวเขา กองกำลังกู้แคว้นทั้งหมดถูกล้อมอยู่ทางทิศใต้ของเมือง พยายามต่อต้านสุดกำลัง แต่ก็คงต้านไว้ได้อีกไม่กี่วัน”

“อะไรนะ ไปเพิงหลินปิดเมือง ที่แท้...ที่แท้เป็นคำสั่งของท่าน?” จุเหียนอิงฟังหัวใจยิ่งตึงวูบ อดกระทืบเท่าไม่ได้ “เพราะเหตุใด เหตุใดท่านต้องฆ่ายวนให้ได้ พวกท่านสองคนไม่รู้จักกัน มีความโกรธแค้นอะไรต่อกันนักหนา”

สื่ออิงชะงักครู่หนึ่ง แวตาซับซ้อนแปรเปลี่ยนไปมา สุดท้ายเพียงตอบเสียงเย็น “จื่อเยวนเป็นหัวหน้ากบฏของกองกำลังกู้แคว้น ไม่ว่าในทางส่วนรวมหรือส่วนตัว ข้าก็ต้องฆ่าคนผู้นี้ให้ได้!”

“แต่ว่าอาจารย์ ท่านเป็นเพียงเสนาคนคนหนึ่งเท่านั้น! ผู้สละเรือนไม่ข้องเกี่ยวกับเรื่องบ้านเมืองมิใช่หรือ” ด้วยความร้อใจ จุเหียนอิงจึงลืมหูลืมตาพูดสละสลวย หลุดปากออกไปแทบจะในทันที “นี่เป็นเรื่องทางการเมืองการทหารของตี่จี้จวินหากหวังต่างหาก เกี้ยวอะไรกับท่านด้วย!”

สื่ออิงมองศิษย์ที่โมโหเป็นฟืนเป็นไฟ มุมปากผุดรอยยิ้มเย็นชา “ทำไมเจ้าอยากรู้เหตุผลถึงเพียงนี้เชียวหรือ หากข้ามีเหตุผลที่เหมาะสม เจ้าจะเลิกคัดค้านใช่หรือไม่”

“เอ่อ...” จุเหียนอิงลังเลครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้า “ใช่!”

“เช่นนั้นก็ได้ ข้าจะบอกเจ้า เจ้าจะได้ยอมรับอย่างหมดใจเสียที” สื่ออิงมองนาง ชูนิ้วมือแรกพลงเอ่ยทีละคำ “ข้อแรก ในฐานะโอรสองค์โตสายตรงของเป่ย์เหมี่ยนตี้ ในร่างมีสายเลือดของตี่หวั่ง ทุกเรื่องในอวิ้นฮวง แน่แน่นอนว่าย่อมเกี่ยวข้องกับข้า!”

จุเหียนอิงตระหนกราวกับถูกฟ้าผ่า เอ่ยละล้าละลัก “อะไรนะ ท่าน...ท่านเป็นโอรสของตี่จี้จวิน?”

สื่ออิงไม่สนความตื่นตกใจของนาง เพียงเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ข้อสอง สาเหตุที่ข้าเป็นปรปักษ์กับกองกำลังกู้แคว้น นั่นเพราะข้าและต้าซือมีมิ่งต่างมองเห็นลวงหน้าว่าดวงชะตาบ้านเมืองของกงซางจะดำรงอยู่ได้อีกไม่นาน เคาระห์ภัยครั้งใหญ่กำลังจะมาเยือน...และหาหนะที่ทำลายกงซางทั้งหมด

จะมาจากเผ่าเจือก!”

“อะ...อะไรนะ” จูเหยียนแทบพูดไม่ออก “เป็นความจริงหรือ”

“แน่นอนว่าเป็นความจริง” ลีอิ่งมองศิษย์ที่อัปาทาค้างด้วยสายตา
ล้าลึก สีหน้ายังคงไร้คลื่นอารมณ์ เอ่ยถามเสียงเรียบ “ตอนนี้เจ้าคิดว่า
หากข้าจะสังหารคนผู้นั้น มีเหตุผลเพียงพอแล้วหรือไม่”

จูเหยียนตะลึงงัน ไม่ได้พูดอะไรอยู่เป็นนาน

“จริง...จริงหรือ” ผ่านไปครู่ใหญ่ ในที่สุดนางก็เอ่ยออกมาอย่าง
ยากลำบาก “ท่าน...ท่านเป็นองค์ชาย? มนุษย์เจือกจะทำให้บ้านเมืองของเรา
ล่มสลาย? เป็น...เป็นไปได้หรือไม่ที่ท่านเข้าใจผิด”

ลีอิ่งโน้มหน้า “เจ้าหมายถึงข้อแรก หรือว่าข้อที่สอง”

“ทั้งสองข้อนั้นแหละ! ใช่แล้ว! หากเป็นเช่นนั้น ท่านแม่ของท่าน...
ท่านแม่ของท่านก็คือไปเยือนหวงไฮ่หรือ” นางกระโดดโหยงเหมือนแมว
ที่ถูกเหยียบหาง ลูบผมพลงถามอย่างประหม่า “เหตุใดท่านต้องปิดบังข้า
ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง! มิน่า...” นางยื่นมือไปลูบบนศีรษะและพบเพียงความ
ว่างเปล่า พลันนึกขึ้นได้ ชี้อวี๊กในมือเขา เอ่ยเสียงสั้น “มิน่าท่านถึงได้
มีของสิ่งนี้!”

“ข้าไม่เคยคิดที่จะปิดบังเจ้า” ลีอิ่งมุ่นคิ้วเงียบๆ กำปิ่นด้ามนั้นแน่น
“ข้าคิดว่าเจ้าเห็นอวี๊กก็น่าจะรู้ตั้งนานแล้ว...ที่แท้ความที่มืมือของเจ้ายังเหนือกว่า
ที่ข้าคิดไว้”

จูเหยียนถูกสวนกลับจนพูดไม่ออก

ปิ่นกระจ่างใสแวววาว ประหนึ่งแก้วพลิวหลิลลิกน้ำแข็ง...นั่นเป็นของที่
ไปเว่ยหวงไฮ่ตั้งไว้ตั้งแต่ครั้งบรรพกาล แต่ไรมาล้วนส่งต่อให้ราชสกุลในตั่ว
เท่านั้น หากอาจารย์มิใช่ผู้สืบทอดสายตรงที่มีสายโลหิตของตั่วหวิ้ง จะมีของ
ล้ำค่าเช่นนี้ได้อย่างไร เรื่องง่ายๆ เช่นนี้ คนที่คิดอะไรหยาบๆ เช่นข้ากลับ
ไม่เคยนึกถึงเลย! ส่วนพู่หวิ้งน่าจะรู้ตั้งนานแล้วกระมัง ดังนั้นจึงเคารพยำเกรง
อาจารย์ยิ่งนัก

ทว่าผู้ใหญ่วงพวกนี้ เหตุใดจึงปิดบังข้ามาตลอด!

“แล้ว...แล้วข้อสองเล่า” นางถามอย่างร้อนใจ “มนุษย์เจือกจะทำให้

คงซาล่มสลาย? เป็นไปไม่ได้!”

ลืออิ่งมุ่นคิ้ว น้ำเสียงจริงจัง “เจ้าคิดว่าข้าจะดูผิดหรือ”

ได้ยินน้ำเสียงซึ่งซังของอาจารย์ จุฬเหียนก็ไม่กล้าตอบ ทว่าไม่นานก็ตระหนักว่าหากนางยอมรับเรื่องนี้อย่างเจียบ ๆ นั้นเท่ากับเป็นการยอมรับว่าอาจารย์สามารถช่วยตนได้ จึงโต้แย้งทันควัน “เป็นไปไม่ได้! มนุษย์เจือก... มนุษย์เจือกจะทำลายคงซางของเราได้อย่างไร! พวกเขามีความสามารถเช่นนั้นที่ใดกัน”

“ตอนนี้ยังไม่มี แต่อีกเจ็ดสิบปีข้างหน้าย่อมมี” เสียงของลืออิ่งราบเรียบเย็นชา “ตอนนี้มนุษย์เจือกยังมีอาจทำอะไรได้ นั่นเป็นเพราะร้อยพันปีที่ผ่านมา ผู้สืบสายโลหิตของเจ้าสมุทรยังไม่ปรากฏตัว พวกเขาจึงเป็นได้เพียงฝูงมั่งกรไรหัว...ทว่าบัดนี้ ราชาของพวกเขามาเยือนโลกนี้แล้ว”

“อะไรนะ!” จุฬเหียนตะลึงงัน “เป็นไปไม่ได้! ซิงจุนต้าตั้งสังหารเจ้าสมุทรคนสุดท้ายไปแล้วมิใช่หรือ สายเลือดของเจ้าสมุทรขาดหายไปตั้งแต่เมื่อเจ็ดพันปีก่อนแล้ว!”

ลืออิ่งพยักหน้า “มิจิต ซิงจุนตั้งสังหารจุนหวงเจ้าสมุทรคนสุดท้ายไปแล้ว ทั้งยังผนึกหย่าหวนพี่น้องร่วมอุทรเพียงคนเดียวของเขาไว้ในวังสุสานใต้ดินของตนเอง...ทว่าสายเลือดของเจ้าสมุทรมิได้ขาดหายไปเพราะเหตุนี้”

“จะเป็นไปได้อย่างไร” นางไม่อยากจะเชื่อ “คนล้วนตายไปหมดแล้ว!”

“การสืบทอดสายเลือดและพลังของมนุษย์เจือก แตกต่างจากมนุษย์อย่างพวกเราที่อาศัยอยู่บนผืนแผ่นดิน” ลืออิ่งมิได้เยาะหยันที่นางความรู้ตื่นขึ้น เพียงเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “สายเลือดของพวกเราสามารถหวนคืนสู่โลกนี้แม้จะเว้นช่วงไปหนึ่งชั่วอายุคน หรือแม้กระทั่งหลายชั่วอายุคน”

จุฬเหียนเบิกตากว้างอย่างเหลือเชื่อ “หมายความว่าอย่างไร”

ลืออิ่งอธิบายต่ออย่างใจเย็น “ก่อนตายเจ้าสมุทรจุนหวงเก็บโลหิตของตนไว้ในที่แห่งหนึ่ง ทำให้พลังถูกผนึกรักษาไว้ เมื่อเวลาผ่านพ้นไปหลายปี จึงค่อยแปรสภาพเป็นก้อนเนื้อและฝังตัวเป็นครรภ์ ทำให้สายโลหิตที่ขาดหายไปสามารถสืบทอดต่อไปได้อีกครั้ง”

ครั้งนี้จุฬเหียนไม่มุ่นง โพล่งถาม “เช่นนั้น...เช่นนั้นมิใช่การให้กำเนิด

บุตรข้ามชาติหรือหรือ”

“ถูกแล้ว” ลืออิงพยักหน้าเห็นด้วยอย่างหาได้ยาก “เจ้าพูดถูก”

“จะเป็นไปได้ยังไง!” นางอุทาน “มีอาคมเช่นนี้ด้วยหรือ”

“นี่มีโชอาคม เป็นเพียงครรลองธรรมชาติเท่านั้น” ลืออิงน้ำเสียงราบเรียบ “มนุษย์เงือกแตกต่างจากมนุษย์ ธรรมชาติเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ท่ามกลางพลังแห่งหกประธาน สรรพสิ่งล้วนแปรเปลี่ยนได้นับอนันต์... แต่ก่อนข้าเคยสอนเจ้าเรื่อง ‘หกประธานสี่กำเนิด’ มิใช่หรือ ในหกประธานนี้ สรรพสิ่งล้วนมีรูปแบบการถือกำเนิดสี่เหล่า จำได้หรือไม่ว่าสี่กำเนิดนี้มีอะไรบ้าง”

“อ๊ะ...” นางคิดไม่ถึงว่าจู่ๆ จะถูกสุ่มทดสอบความรู้ จึงอิงไปครู่ใหญ่ก่อนตอบอย่างอีกอัก “กำเนิดในที่ขึ้นและกำเนิดในครรภ์กำเนิดในไข่... และอุบัติขึ้นเองโดยการกลายสภาพ?”⁵

ไม่น่าเชื่อว่านางจะเดาถูก ลืออิงพยักหน้า “ได้แหละนี้ มดกำเนิดในที่ขึ้นและ มนุษย์กำเนิดในครรภ์ เฝ่วหือกำเนิดในไข่ ส่วนเทพและวิญญาณจำนวนน้อยที่แข็งแกร่ง เช่น เทพมังกร สามารถอุบัติขึ้นได้เอง... มีเพียงมนุษย์เงือกเท่านั้น ที่นอกจากจะกำเนิดในครรภ์แล้ว ยังกำเนิดด้วยการอุบัติขึ้นเองได้ด้วย เพียงแต่มนุษย์เงือกที่สามารถอุบัติขึ้นเองนั้นมีจำนวนน้อยมาก ในจำนวนนั้นรวมถึงเจ้าสมุทรผู้แข็งแกร่งด้วย”

“อะไรนะ” จูเหียนเบิกตาโต “ท่านกำลังจะบอกว่า... ก่อนที่แคว้นสมุทรจะล่มสลายและเจ้าสมุทรคนสุดท้ายถูกฆ่าตาย เขาแอบเก็บสายเลือดของตนเองไว้ จากนั้นอาศัยวิธีอุบัติขึ้นเองทำให้ทายาทของตนหวนคืนสู่โลกมนุษย์อีกครั้ง?”

“นี่ก็คือตำนาน ‘เจ้าสมุทรหวนคืน’ ที่มนุษย์เงือกเล่าสืบทอดกันมา” ลืออิงพยักหน้า ยอมรับคำพูดนาง “เจ็ดพันปีก่อน ตอนที่ยังจุณตื้นน้ำท่วใหญ่ นุกทะเลลึกแล้ว จุนหวงตระหนักดีว่าหายนะครั้งใหญ่ถึงขั้นสูญสิ้นเผ่าพันธุ์

⁵ คล้ายกับแนวคิดเรื่อง “โยนิ” (การกำเนิด) ในทางพุทธศาสนา ซึ่งแบ่งการกำเนิดของสรรพสัตว์เป็น 4 ประเภท ได้แก่ สังเสทชะ (เกิดในถ้ำไคเลหรือที่ขึ้นและสปรก) ชลาพุชะ (เกิดในครรภ์) อัณฑชะ (เกิดในไข่) และโอปปาติกะ (อุบัติขึ้นมาเอง)

ใกล้เข้ามาแล้ว คืนก่อนที่จะนำทัพออกรบ จึงเก็บโลหิตหยดหนึ่งของตนไว้ในไข่มุก และให้นำบวชหญิงหมิงหัวแห่งหอคอยวิโยคเป็นผู้เก็บรักษา... หลังจากแคว้นสมุทรล่มสลาย ซึ่งขุนตี่สังหารเจ้าสมุทร แต่กลับไม่พบนักบวชหญิงผู้นั้นในหอคอยวิโยค ทั้งยังหาโลหิตหยดนั้นไม่พบ”

จุฬเหียนอึ้งไป “เช่นนั้น...เหตุใดตอนนั้นจึงไม่หาต่อเล่า”

สื่ออิงเจียบงันไปครู่หนึ่ง คล้ายกำลังใคร่ครวญว่าจะเล่าต่อดีหรือไม่ สุดท้ายยังคงเอ่ยว่า “เพราะตอนนั้นไปเว่ยหวงโสวให้กำเนิดองค์ชายแล้ว คินสุราชสำนักอีกครั้ง ครั้นรู้เรื่องที่แคว้นสมุทรถูกชิงขุนตี่ทำลาย ด้วยความโกรธแค้นจึงชักกระบี่ออกมาตัดสัมพันธ์กับสามี... สงครามภายในของอวิ้นฮวงปะทุขึ้น ซึ่งขุนตี่จึงไม่มีกำลังจะไปสืบเสาะตามหาโลหิตของเจ้าสมุทรต่อ”

“ไป...ไปเว่ยหวงโสวกับชิงขุนตี่แตกหักกัน? จะเป็นไปได้อย่างไร!”

จุฬเหียนเพิ่มพ้ำ “ไฉนว่าพวกเขาสองคนเป็นดีโสวที่รักใคร่กันมากที่สุดมิใช่หรือ ในพงศาวดารหกประสาน เขียนไว้ชัดเจนว่า เพราะไปเว่ยหวงโสวให้กำเนิดบุตรตอนอายุมากจึงเสียชีวิต...ใช่ นางล่องลับไปเพราะคลอดบุตรยาก!”

สื่ออิงเจียบ ไม่เอื่อยอะไร

จุฬเหียนเห็นเขาไม่ปฏิเสธ ก็อดโล่งอกมิได้ เอ่ยเบาๆ “ท่านต้องหลอกข้าแน่ๆ ใช่หรือไม่ อย่าโกหกข้าเพราะเห็นว่าข้าอ่านตำราประวัติศาสตร์มาน้อยสิ...ทั้งยังอ้อมไปเสียไกล...”

สื่ออิงมุ่นคิวนิดๆ ถอนหายใจ “เจ้าผิดแล้ว พงศาวดารหกประสานที่อ่านกันในภายหลัง อันที่จริงเป็นเพียงของปลอมที่อาลักษณ์หลวงปรับแต่งตามความประสงค์ของตี่จวินเท่านั้น เรื่องราวมากมายล้วนมิได้ถูกบันทึกไว้ตามจริง”

“หา?” นางงงัน “หมาย...หมายความว่าอย่างไร”

“ความหมายก็คือ เหมือนกับคนส่วนใหญ่ในอวิ้นฮวง ประวัติศาสตร์ที่เจ้ารู้มาล้วนเป็นเท็จ!” ต้าเสินกวนแห่งเขาจิวอี่เจียบไปครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยต่อเสียงเคร่ง “ฉบับที่แท้จริงเพียงหนึ่งเดียวถูกเก็บรักษาอยู่ในหอตำราของตำหนักจื่อเจิน มีเพียงเชื้อพระวงศ์ที่สามารถเปิดอ่านได้”

“เป็นความจริงหรือ เช่นนั้นท่านรู้ได้อย่างไร...” นางถามอย่าง

ประหลาดใจ ชั่วขณะต่อมาก็คิดถึงฐานะที่แท้จริงของเขา จึงนั่งงันไปพักใหญ่...จริงสินะ อาจารย์ย่อมต้องรู้อยู่แล้ว เขาเป็นบุตรคนโตสายตรงของตี่จวิน ในร่างมีสายเลือดบริสุทธิ์ของตี่หวังแห่งกงซาง!

ชั่วขณะนั้น จู่ๆ คนตรงหน้าก็เหมือนกลายเป็นคนแปลกหน้า อยู่ใกล้ยิ่งนัก ทว่ากลับห่างไกลเหลือเกิน

ตอนพบเขาครั้งแรกในวัยเยาว์ นางไม่รู้ฐานะของเด็กหนุ่มชุดขาวที่ปากบั่นฝึกบำเพ็ญในหุบเขารกร้างผู้นั้นเลย บัดนี้ย้อนคิดดู เด็กหนุ่มที่โดดเดี่ยวผู้นั้นสามารถไปมาอย่างอิสระในเขตหวงห้ามได้ จะต้องมีความพิเศษมากเป็นแน่ ปีที่นางอายุสิบสาม พวกเขาประสบอันตรายในห้วงซอว์เกือบเอาชีวิตไม่รอด...ตอนนั้นนางแบกเขาปีนออกจากเหว วังโซ่ขัดโซ่ไปตลอดทาง ท่ามกลางความร้อนใจกลับไม่ทันคิดว่าผู้ใดกันแน่ที่คิดสังหารเสียนกวนหนุ่มที่ไม่มีความขัดแย้งใดๆ กับทางโลก

ทว่าความสูงศักดิ์ของฐานะที่แท้จริงของเขา สุดท่ายังคงเหนือจินตนาการของนาง

แต่ในเมื่อเขาเป็นบุตรคนโตสายตรงที่ถือกำเนิดจากหวงไฮ่ว เหตุใดจึงต้องออกจากตี่ตูตั้งแต่เล็กไปฝึกบำเพ็ญในหุบเขารกร้างในป่าลึกเพียงลำพังนะ...นางที่เติบโตมาอย่างไม่รู้อะไร ไม่เคยรู้จักคนข้างกายผู้น้อย่างแท้จริงเลย

“หลังจากสงครามภายในยุติลง ตี่จวินหลายสมัยของราชวงศ์ผีหลิงเคยส่งเรือรบออกไปเสาะหาเบาะแสของสายโลหิตเจ้าสมุทรทั่วทั้งเจ็ดทะเล ถึงขั้นเกือบจับกุมนักบวชหญิงหมิงหัวได้ ทว่าสุดท้ายก็ยังคงไม่พบเบาะแสใดๆ” เสียงของสื่ออิงทู่มดำห่างไกล รวากับล่องลอยมาจากอีกฟากฝั่งของกาลเวลา “บัดนี้ แคว้นสมุทรล่มสลายไปเจ็ดพันปีแล้ว ดูเหมือนสายโลหิตของเจ้าสมุทรจะสาบสูญไปแล้วจริงๆ...กระทั่งเมื่อห้าปีก่อน จู่ๆ ข้าก็สังเกตเห็นกุยเสียกลุ่มหนึ่งลอยอยู่เหนือทะเลไปแล้ว!”

“กุยเสีย?” จูเหียนหงงวย

“ใช่ คล้ายดาวแต่มีไข่ดาว คล้ายเมฆแต่มีไข่เมฆ อยู่ระหว่างความจริงและความเท็จ ระหว่างความคงอยู่และไม่คงอยู่” สื่ออิงพลันหันมามองนาง

ถามต่อ “กุยเสียแทนถึงสิ่งใดในโหราพยาการณ์”

คิดไม่ถึงว่าจู่ๆ จะถูกทดสอบด้วยคำถามเช่นนี้ นางตอบอย่างอีกอักไปตามสัญชาตญาณ “ผู้...ผู้หวนคืนสู่บ้านเกิดเมืองนอน?”

วันนี้ช่างโชคดียิ่งๆ แม้จะทำใจกล้าเดาเสงเดซ แต่กลับตอบถูกทั้งหมด ลืออิ่งพยักหน้า “เมื่อกุยเสียปรากฏ ย่อมมีผู้หวนคืนสู่บ้านเกิดเมืองนอน และกุยเสียกลุ่มนั้นก็ลอยขึ้นมาจากส่วนลึกของทะเลปี้ลั่ว! ดังนั้นเมื่อกุยเสียลอยขึ้นมา จึงเป็นสัญญาณว่าผู้ตายที่หลับใหลอยู่ใต้ทะเลลึกมานับพันปีกำลังจะหวนคืนกลับมา!”

จุฬเหียนสลดหายใจด้วยความตระหนก ไม่พูดอะไรอีก

“ความลับของสวรรค์เหล่านี้ เดิมไม่ควรบอกเจ้า” ลืออิ่งถอนหายใจพลางส่ายหน้า “ตามกฎแล้ว ผู้สังเกตดวงดาวคนใดก็ตาม ต่อให้เห็นความลับของสวรรค์ก็พึงเก็บไว้ในใจ...ทันทีที่เปิดเผยให้บุคคลที่สองรู้ ย่อมเป็นการเพิ่มตัวแปรที่มีอาจลวงรู้ได้ขึ้นมา”

แต่...ทั้งที่เป็นเช่นนี้ อาจารย์ก็ยังคงบอกข้า?

เพื่อตั้งข้ากลับมา ไม่ให้ศิษย์อาจารย์ต้องแตกหักกัน เขาจึงไม่สนใจความเสี่ยงนี้แล้ว?

จุฬเหียนเงิบ ไม่ยอมเอ่ยปากยอมรับ ทว่าในใจกลับรู้สึกได้รางๆ ว่าสิ่งที่อาจารย์พูดอาจเป็นความจริง ช่วงขณะนั้น หัวใจของนางจมดิ่ง รู้สึกเพียงความหนักอึ้งที่กดทับลงมาจนหายใจไม่ออก

“ตอนนี้เจ้ายอมรับอย่างหมดใจแล้วหรือยัง” เห็นสีหน้านาง ลืออิ่งเอ่ยด้วยท่าที่เรียบเฉย “วันนี้ที่ข้าอดทนพูดกับเจ้าตั้งมากมาย เพราะเห็นแก่ที่เจ้าอายุยังน้อย แต่ถูกความรักบังตาชั่วคราวชั่วยาม ข้าจำต้องชี้แนะเจ้าสักหน่อย...เชื่อว่าเมื่อเจ้าฟังแล้ว น่าจะตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง”

“ข้า...ข้า...” นางอ้าปาก ลังเลอยู่นาน พูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว

พูดมาขนาดนี้แล้ว นางย่อมไม่มีอะไรจะโต้แย้ง แต่ความรู้สึกไม่ยินยอมและไม่อยากเชื่อในใจกลับลุกโหมจนมิอาจสะกดกลั้นเอาไว้ได้

เสียงของลืออิ่งเย็นเยียบ “ฉะนั้น ข้าต้องสังหารคนผู้นั้นแน่!”

จุฬเหียนสะท้านเฮือก เงยหน้ามองอาจารย์ทันที ตะโกนเสียงดัง

“แต่ว่า ต่อให้เรื่องที่เจ้าสมุทรเกิดใหม่อีกครั้งเป็นความจริง คนผู้นั้นก็ไม่แน่ว่า จะต้องเป็นยวนนี่! หากว่า...หากว่าท่านเข้าใจผิดเล่า หากฆ่าผิดคน ก็จะไม่ไ้อะไรไม่ได้อีก!”

“เพื่อปกป้องคนผู้นั้น เจ้าถึงกับสงสัยข้า?” สีหน้าของสื่ออิงพลันเปลี่ยนไป ห่วงคิ้วปกคลุมด้วยโทสะที่ระยับไว้อยู่ “ผู้นำกองกำลังกู้แคว้นผู้นั้น ไม่เพียงสามารถทำให้มนุษย์เงือกทั้งหมดเชื่อฟังเขา ยังมีพลังเหนือขีดจำกัดของเผ่าพันธุ์ เพียงพอที่จะต่อกรกับข้าได้! นีมิใช่เรื่องที่มนุษย์เงือกทั่วไปสามารถกระทำได้ หากไม่เพราะสืบสายโลหิตมาจากเจ้าสมุทร จะเป็นไปได้อย่างไร”

จูเหียนไม่พูดอะไรอีก ก้มหน้าลง ไหลลื่นทิ่มไม่หยุด

ชั่วขณะนั้น นางยกมือขึ้นลูบอวัยวะที่ล้าคอ นึกถึงเรื่องบางอย่าง หัวใจพลันเย็นเยือก...ใช่แล้ว อวัยวะชิ้นนี้! อวัยวะนี้ยวนเป็นคนมอบให้ข้า แต่มันกลับผนึกโลหิตมังกรบรรพกาลไว้ มีความเกี่ยวข้องกับเทพมังกรอย่างยิ่งยวด หากมิใช่เพราะเขามีฐานะไม่ธรรมดา จะครอบครองมันได้อย่างไร

แต่ว่า หาก...หากคนผู้นั้นเป็นยวนจริง เช่นนั้นเขาย่อมกลายเป็นศัตรูกับคงชาวจาจารย์จะตั้งตัวเป็นปรปักษ์กับเขา จะฆ่าเขา เรื่องนี้ข้าย่อมมิอาจโต้แย้งได้

แต่...ข้าจะทนมองอาจารย์ฆ่ายวนโดยไม่ทำอะไรเลยได้อย่างไร!

“อย่าฆ่ายวนนะ!” ชั่วอดีตใจนั้น ในใจนางปั่นป่วนไปหมด น้ำตาไหลรินอย่างห้ามไม่อยู่ เอยเสียงสะอื้น “ข้า...ข้าชอบยวนมาก! ข้าไม่อยากเห็นเขาตาย...อาจารย์ ได้โปรดเถอะ อย่าฆ่าเขาเลย!”

ได้ยินเช่นนั้น ไหลของสื่ออิงสั่นไหวนิดๆ ถอยหลังก้าวหนึ่ง

“คิดไม่ถึงจริงๆ ว่า...คนที่ข้าอบรมสอนสั่งมาอย่างลำบากยากเย็น จะเป็นศิษย์อย่างเจ้า” สื่ออิงมองนาง ถอนหายใจยาว “เพื่อเห็นแก่ตนเองเป็นใหญ่ ถึงขั้นทำให้ราษฎรชาวคงชาวนับหมื่นพันต้องตกอยู่ในอันตราย!”

“ไม่...ไม่ใช่ซะนะ!” จูเหียนรู้ว่าน้ำเสียงเฉียบขาดเช่นนี้หมายความว่าอะไร หากเป็นยามปกตินางคงยอมจำนนไปนานแล้ว ทว่าตอนนี้กลับยังโต้แย้งไม่หยุด “หากวันหน้ายวนนำภัยพิบัติครั้งใหญ่มาสู่คงชาวจริง ข้าจะ

ก้าวออกมาหยุดยั้งเขาเป็นคนแรกแน่นอน! แต่...แต่ตอนนี้ยังไม่อาจแน่ใจได้ว่าเป็นเขา! เหตุใดท่านต้องสังหารผู้บริสุทธิ์คนหนึ่งเพื่อเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้นด้วยเล่า ทำเช่นนั้นไม่ยุติธรรม!”

ไม่คิดว่านางจะพูดเช่นนั้น สืออิ่งนั่งงันไป

“นั่นแสดงว่าเจ้าไม่เชื่อคำทำนายของข้าสินะ” เขามองศิษย์ที่น้ำตานองหน้า พบว่านางตัวสั่นเทาอย่างรุนแรง ในใจบอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร ทว่าสีหน้ากลับยังคงไม่แปรเปลี่ยน “หรือควรบอกว่า อันที่จริงเจ้าเชื่อแล้ว แต่ในใจยังมีความหวังอยู่?”

จุฬเหียนถูกพูดแทงใจดำ ตัวสั่นสะท้าน “อาจารย์ ท่านเองก็บอกว่า ลิขิตสวรรค์ยากคาดเดา...หากไม่ได้เห็นกับตาตนเอง ข้า...ข้าไม่อาจปล่อยให้ยวนถูกคนฆ่าตายสังเวยเช่นนี้เด็ดขาด!”

“หากไม่ถึงที่สุด เจ้าจะไม่มีความอดใจไหวหรือไม่” สืออิ่งถอนหายใจยาว แล้วยิ้มครึมแผ่คลุมทั้งคิ้วตารวดเร็ว ถอยหลังก้าวหนึ่ง น้ำเสียงทุ้มต่ำ ขณะเอ่ยเน้นย้ำทีละคำ “ในเมื่อเป็นเช่นนั้น วาสนาระหว่างเราศิษย์อาจารย์ คงได้แต่จบลงเพียงเท่านี้”

“อาจารย์!” คำพูดสุดท้ายที่ดังเข้ามาในหูราวกับสายฟ้าที่ฟาดลงมา จุฬเหียนตัวสั่นระริก กำชายเสื้อที่ถูกเขาตัดขาดชิ้นนั้น ร้องตะโกน “ไม่ใช่!”

“หากเจ้ายังคงคิดจะปกป้องเขา สายสัมพันธ์ศิษย์อาจารย์ของเราก็จะขาดลงนับแต่บัดนี้ จากนั้นไป เฝ้าสู่เฝ้า รุสึสู่รุสึ^๖” เสียงของสืออิ่งเย็นชายิ่งนัก ดูจคมตาทิ่เฉือนลงมาระหว่างคนทั้งสอง “วันหน้าหากเจ้ายังกล้าขัดขวางข้าไม่ให้ฆ่าเขาอีก ต่อให้เป็นเจ้า ข้าก็จะฆ่าไปพร้อมกันด้วย!”

เขาพูดอย่างโหดเหี้ยมเด็ดขาด จากนั้นก็สะบัดแขนเสื้อหลุนกายจากไป จุฬเหียนเห็นเขาหันหลังก็ร้องเรียก พลังพุ่งเข้าไปคว้าแขนเสื้อเขา “อย่าไป!”

แต่การจู่โจมครั้งนี้ของนางกลับคว้าได้เพียงอากาศ เซลลาล้มลงอย่างแรง

^๖ หมายถึง ไครมาจากที่ได้กินหวนคืนสู่ที่นั้น

สื่ออิงเพียงแค่เบี่ยงตัวเล็กน้อยก็หลบได้อย่างง่ายดาย ดวงตาซ่อนอารมณ์ซับซ้อนที่ลึกล้ำไร้สิ้นสุด นางร้อนใจ กลัวเหลือเกินว่าเขาจะสะบัดแขนเสื้อจากไปอย่างโกรธเกรี้ยวเช่นนี้จริงๆ จึงไม่เสียเวลาลุกขึ้น ไกลตัวไปบนพื้น ยื่นมือไปหมายจะกอดท่าเขาไว้และอ้อนวอน

ทว่านางเพิ่งจะยื่นมือไป เขากลับถอยห่างหนึ่งจิ้งหรีด

สื่ออิงมองนางที่ล้มพบบกับพื้นอย่างน่าสงสาร ดวงตาฉายแววว่าอุ่นยากจะจับ เอยด้วยน้ำเสียงข่มขู่ “เอาละ เลิกยืนอยู่จุดกระชากตอแย ไม่เลิกได้แล้ว! ในเมื่อเจ้าเลือกคนผู้นั้น ก็ต้องเป็นศัตรูกับข้าและทั้งคงขาง... เรื่องนี้เจ้ามีโอกาสเลือกทั้งสองอย่างได้ เลิกเพื่อผืนเถอะ!”

“อาจารย์!” จูเหียนหัวใจสั่นสะท้านรุนแรง ในหัวมีแต่ความว่างเปล่าได้แต่พิมพ์โดยไม่รู้ตัว “ข้า...ข้าไม่อยากจะศัตรูกับท่าน...ข้าไม่อยากจะศัตรูกับท่าน!”

“เช่นนั้นก็ปล่อยมือจากเขา อย่าทำเรื่องเช่นนี้” สื่ออิงเอ่ยเสียงเย็นใช้ความอดทนเสียสุดท้าย “เจ้าเป็นจิ้งจอกแห่งเผ่าชื่อ แม้มืออาจฆ่าเขาด้วยมือตนเองเพื่อคงขาง อย่างน้อยก็ไม่ควรขัดขวางข้า!”

“ไม่...ไม่ได้!” นางส่ายหน้าสุดชีวิต “ข้าไม่อาจทนดูเขาตายได้!”

แวตาทองสื่ออิงหันลงอีกครั้ง น้ำเสียงเฉยชา “ในเมื่อเจ้าทำไม่ได้เช่นนั้นก็ช่างเถอะ” พุดจบ เขาก็หันกาย สะบัดแขนเสื้อจากไป

จูเหียนมองตามแผ่นหลังเขา รู้สึกเหมือนมีมีดคมปักลงกลางใจ เจ็บจนสั่นสะท้านไปทั้งร่าง นางวิ่งตามไปหลายก้าว ร้องเรียกอาจารย์เสียงลั่น เขากลับไม่เหลียวหลังมาแม้แต่น้อย

“อาจารย์...อาจารย์!” ครั้นเห็นว่าเขากำลังจะจากไป น้ำตาของนางก็กลั่นไว้ไม่อยู่ในที่สุด ทะลักออกมาราวกับท่าบแตก มองไล่หลังเขาพลางร้องพึมพำเสียงดัง “ท่าน...ท่านไม่ต้องการข้าแล้วจริงๆ หรือ ตอนอยู่เหวซางอู่ท่านเคยบอกว่าชั่วชีวิตนี้จะไม่ทอดทิ้งข้า!”

สื่ออิงสั่นสะท้านเล็กน้อย สะงักชั่วขณะ แต่มิได้หันกลับไป เขานิ่งงัน ก่อนตอบโดยไม่หันไปมอง “ไม่ ข้ามิได้ทอดทิ้งเจ้า...เป็นเจ้าต่างหากที่ปล่อยมือจากข้าก่อน”

จุฬเหียนตกตะลึง ไม่รู้จะตอบอย่างไรชั่วขณะ

“ใครก็ตามที่ซัดคิดสังหาร ในหกทิศแปดดินแดน ยังไม่เคยมีผู้ใดหนีรอดสักคน” สื่ออิงหันกลับไปมองนางอย่างเย็นชา น้ำเสียงเย็นเยียบเฉียบขาด “ข้าว่าเจ้ารีบตั้งใจฝึกวิชาให้ดีเถอะ อธิษฐานขอให้เมื่อถึงเวลานั้นเจ้าจะสามารถต้านรับแทนเขาได้นานขึ้นสักหน่อย!”

พูดจบ เขาก็สะบัดแขนเลื้อยจากไป ทิ้งนางไว้ที่เดิม เงาร่างหายลับดุจไอหมอก

เมื่อข่าวอาคมรอบด้านสลายไป จุฬเหียนพบว่าตนยังคงยืนอยู่ในจวนผู้ว่าการเมืองเยี่ยเจิง ตะโกนก้องอยู่ในลานเรือนที่ว่างเปล่าไร้คนทั้งน้ำตานองหน้า...ส่วนผู้เจียนที่อยู่ด้านข้างกำลังมองนางอย่างแปลกใจ เห็นชัดว่าไม่เข้าใจว่าเมื่อครู่นี้เกิดอะไรขึ้น

จุฬเหียนรู้สึกเศร้าสลด สองขาอ่อนยวบ ถึงขั้นทรุดลงคุกเข่าใต้คางดอกเฉียงเว่ยที่กำลังบานสะพรั่ง ร้องไห้เสียงดังลั่น

อาจารย์...อาจารย์ไม่ต้องการข้าแล้ว! เขาบอกว่า นับจากนี้สิ้นสัมพันธหมดวสาน!

นางร้องไห้อยู่ใต้ดอกเฉียงเว่ยสีขาวจนพูดอะไรไม่ออก รู้สึกเพียงตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยเสียใจขนาดนี้มาก่อน...อาจารย์กับยวนเป็นสองคนที่ใกล้ชิดกับนางมากที่สุดในโลกนอกจากบิดามารดา แต่นางกลับต้องเลือกเพียงคนใดคนหนึ่ง นี่เท่ากับให้นางตัดแบ่งหัวใจเป็นสองส่วน

“จวัน...จวันจู่? เกิดอะไรขึ้นขอรับ” ยามนี้ข่าวอาคมสลายไปแล้วผู้เจียนเห็นนางทรุดลงกับพื้นร้องไห้อย่างหนัก ทำอะไรไม่ถูก ไม่รู้ควรปลอบอย่างไรดี

“เกิดอะไรขึ้น” พลันเสียงเจ้าความประหลาดใจถามขึ้นมาจากด้านนอก “นี่มิใช่จุฬเหียนจวันจู่แห่งเผ่าซือหรือ เหตุใดจึงมาร้องไห้อยู่ตรงนี้”

คนทั้งสองตกใจ เงยหน้าขึ้นพร้อมกัน เห็นผู้ว่าการเมืองเยี่ยเจิงมีสีหน้าตื่นตะลึง

ไปเพิ่งหลินน่าจะเพิ่งกลับมาจากข้างนอก ยังอยู่ในเครื่องแบบผู้ว่าการ

เต็มยศ ด้านหลังเขามีแม่ทัพวัยกลางคนสวมชุดเกราะนิลดูทะมัดทะแมงตามมาด้วย เดิมสองคนกำลังเดินพูดคุยกันตามมารยาท เวลานี้ต่างยืนอยู่บนระเบียงวน เห็นหญิงสาวที่ร่ำให้อยู่ได้บุปผา แล้วก็อดหันไปมองหน้ากันไม่ได้

“ผู้เจียน! นี่มันอะไรกัน” ไปเฟิงหลินได้สติก่อน ซึ่งตามามบวราวคนสนิท “บ่าวสุนัข เจ้ายัวโมโหจวินจูใช่หรือไม่”

ผู้เจียนคุกเข่าลงทันที “ได้เท่า ไม่เกี่ยวกับข้าน้อยนะขอรับ!”

“ไม่...ไม่มีอะไร” จูเหยียนผินชมความเศร้าในใจ รีบเช็ดน้ำตาแล้วลุกขึ้นยืน เอ่ยปากแก้ต่างให้อีกฝ่าย “ไม่เกี่ยวกับเขาจริง ๆ...อย่าทำให้เขาลำบากใจเลย”

ไปเฟิงหลินมองนางร้องไห้อย่างน่าสงสารได้ค้ำบุปผา ยิ่งรู้สึกว่ายหญิงสาวผู้นั้นนอกจากความสดใสแวววาวในยามปกติแล้ว ยังมีความน่าทะนุถนอมอยู่ด้วย หัวใจพลันสั่นไหว แทบอยากจะพุ่งไปโอบนางเข้าสู่อ้อมกอด เขาระแอมทีหนึ่ง “ไม่ทราบว่ามันจวินจูมาที่นี่ด้วยเหตุใด มีเรื่องใดที่ทำให้ไม่พอใจหรือ ผู้น้อยยินดีรับใช้จวินจูอย่างเต็มที่”

จูเหยียนกำลังเศร้าเสียใจ ไม่มีกำลังใจจะพูดมากกับเขา เพียงตอบเบา ๆ ว่า “ช่างเถอะ เจ้าช่วยข้าไม่ได้หรอก...สวรรค์เบื้องบนหรือพิภพเบื้องล่าง ใครก็มิอาจช่วยข้าได้”

พูดไปพูดมา หัวใจนางก็ปวดร้าว น้ำตาร่วงพลี้อยลงมาจากขอบตาทยดแล้วหยดเล่า นางหันหลังเดินจากไปอย่างเลื่อนลอย ไม่สนใจธรรมเนียมมารยาทใดๆ อีก ไปเฟิงหลินเห็นนางจะจากไป จึงรีบเอ่ยอย่างกระตือรือร้น “จวินจูจะไปที่ใดหรือ ผู้น้อยให้คนไปส่งท่านดีหรือไม่ หากไม่แล้วหวังเหยียจะเป็นห่วงได้”

“ข้าไม่เป็นไร ไม่รบกวนดีกว่า” นางพึมพำ

กระนั้นเมื่อเขาเอ่ยถึงชื่อหวัง กลับทำให้นางนึกถึงเรื่องก่อนหน้าขึ้นมาได้...ใช่แล้ว! พู่หวังไปพบไปหวังที่ตั่วตุมิใช่หรือ ทั้งสองคนกำลังวางแผนเกี่ยวดองกันอยู่ นางตื่นตัว หันกลับมามองไปเฟิงหลิน สวรรค์...นี่พู่หวังคิดจะให้ข้าแต่งงานกับคนผู้นี้หรือ

ชั่วขณะนั้น เรื่องที่ำทำให้นางรู้สึกเหมือนนั่งอยู่บนพรมเข็มผุดขึ้นมา

อีกครั้ง ทว่าเวลานี้เอง ไปเฟิงหลินกลับคว้ามือนางอย่างถือวิสาสะ ปากเอ่ยไม่หยุดว่า “ตอนนี้ข้างนอกค่อนข้างวุ่นวาย ไม่ปลอดภัยนัก ผู้નો้ยจะวางใจให้จวินจุกลับไปตามลำพัง...”

“ปล่อย!” นางสิ้นสะท้าน ถอยหลังก้าวหนึ่ง เงยหน้าถลึงตาใส่เขา “ข้าจะบอกให้ อย่าคิดว่าผู้หวังของข้ารับปากเรื่องการแต่งงานแล้วทุกอย่างจะสำเร็จราบรื่น! อย่าฝันไปหน่อยเลย ตีข้าให้ตายข้าก็ไม่แต่งให้เจ้า!”

“อะไรนะ” ไปเฟิงหลินตะลึงงัน ไม่รู้ว่านางกำลังพูดอะไร

จุฬเหียนปัดมือของเขากออก กระตืบเท้าจากไป พลิกตัวขึ้นอาชาชั้นดี นอกจวนผู้ว่าการ หือตะบิงกลับจวนซื้อหวัง ทั้งให้ผู้ว่าการเมืองเยี่ยเจิงยืนอยู่ที่เดิม อ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออก ใบหน้าเขียวสลับขาว

“แค็ก ๆ” ผู้เจียวินไม่กล้าเอ่ยอะไร แม่ทัพเกราะนิลช้าง ๆ กลับส่งเสียงกระแอม “คาดไม่ถึงว่าเผ่าไปกับเผ่าซื้อคิดจะแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กัน ยินดีด้วย ยินดีด้วย...”

ไปเฟิงหลินถึงสติกลับมา ใบหน้าฉายแววกระอักกระอ่วน “ทำให้แม่ทัพชิงกังขบขันแล้ว เรื่องนี้ยังไม่มีข้อสรุป แม้แต่ผู้નો้ยเองก็ยังไม่ทราบเลย”

ทว่าระหว่างที่พูด ในใจกลับตระหนกกระคนสงสัย...เฟิงจะเจอจุฬเหียนจวินจุครั้งแรกเมื่อหนึ่งเดือนกว่าเท่านั้น ผู้หวังน่าจะได้พบเจตหมายของข้าไม่นาน ยังไม่ทันตอบเจตหมายเห็นชอบ แล้วจะไปพบซื้อหวังเพื่อหารือเรื่องนี้ที่ตู่เร็วเช่นนี้ได้อย่างไร ออกจะรวดเร็วเกินไปหน่อยกระมัง

แต่ดูจากท่าทีของเด็กสาวผู้นี้ เรื่องนี้เห็นทีจะเป็นความจริง หาไม่แล้วนางคงไม่เมโหโโสถึงเพียงนั้น ที่...ก็แค่หญิงม่ายสามิตายคนหนึ่ง ได้เป็นฟูเหรินผู้ว่าการเมืองเยี่ยเจิงก็นับว่ายกย่องนางแล้ว ผู้หวังของนางเสียอีกที่ยังรู้ดีชั่ว จึงรับปากเรื่องการแต่งงานอย่างรวดเร็วเช่นนั้น

ไปเฟิงหลินขบคิด เหลือบมองแม่ทัพเกราะนิลด้านข้าง ในใจรู้สึกหนักอึ้งเล็กน้อย เรื่องการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างสองเผ่ากลับถูกชิงกังรู้เข้า เช่นนี้ออกจะยุ่งยากทีเดียว หลายปีมานี้ การชิงดีชิงเด่นทั้งในที่ลับและที่แจ้งระหว่างชิงหวังกับไปหวังไม่เคยหยุดเลย ทางหนึ่งคอยรับมือกัน ทางหนึ่งก็คิดจะแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ เวลานี้ชิงกังเอ่ยแสดงความยินดีด้วย

น้ำเสียงที่คาดเดาอารมณ์ไม่ได้เช่นนี้ ทำให้เขาอดเป็นกังวลมิได้

“เชิณด้านโน เชิณด้านโน” เขาครุ่นคิดในใจขณะกู่ลึกลงชื่อเชิณอีกฝ่าย ผู้บัญชาการทหารม้าที่มาจากตู่ตู่คนนี้ รับบัญชาจากตู่จวินเดินทางมาเยี่ยงเฉิงเพื่อช่วยเขาปราบปรามกบฏกองกำลังกู่แคว้น มีอาจละเลยได้หาไม่แล้วหากสถานการณ์ความวุ่นวายบานปลายออกไป ตำแหน่งเจ้าเมืองเยี่ยงเฉิงของตนย่อมน่าเป็นห่วง

ซิงกังเดินเข้าไปข้างในพลางเอ่ย “กบฏกองกำลังกู่แคว้นในเยี่ยงเฉิงนับวันจะหนักข้อขึ้นเรื่อย ๆ ทางตอนใต้ของเมืองพ่ายแล้ว ไม่ทราบได้เท่าผู้ว่าการมีกลยุทธ์รับมือเช่นไร”

“ท่านแม่ทัพโปรดวางใจ...” ไปเฟิงหลินกำลังจะพูด บรริวารคนสนิทพลันก้าวเข้ามาอย่างเร่งร้อน “ใต้เท้า มีคนทั้งจดหมายฉบับหนึ่งไว้ให้ท่านขอรับ”

ไปเฟิงหลินเหลือบมอง จำได้ว่าเป็นลายมือของต้าเสินกวนแห่งจิวอี้ หัวใจกระตุกดูบ เหยยหน้ามองไปยังเรือนชั้นใน... ม่านมุกม้วนขึ้น ภายในห้องว่างเปล่า แยกกลับที่มักอยู่หลังม่านที่ทั้งตัวลงมาผู้นั้นบัดนี้จากไปแล้ว

ตอนนี้พื้นที่ทั้งหมดถูกปิดล้อมอย่างแน่นหนา แม่ทัพซิงกังเดินทางจากตู่ตู่มาถึงเยี่ยงเฉิงแล้ว กองกำลังกู่แคว้นกลายเป็นตะพาบในไห แต่บุคคลเบื้องหลังที่วางแผนล้อมโจมตีมนุษย์เงือกผู้นักกลับจากไปโดยไม่ลา? ครั้นคิดเชื่อมโยงถึงท่าทางเสียอกเสียใจของจูเหยียนในลานเรือนชั้นในเมื่อครู่ หัวใจของไปเฟิงหลินพลันหนักร้อง... พวกเขาสองคนพบกันแล้วหรือ หรือว่าที่เด็กสาวคนนั้นต่อต้านการแต่งงานกับข้าอย่างรุนแรงเช่นนี้ เป็นเพราะ...

เขาคิดพลางเปิดจดหมาย

ใจความในจดหมายเป็นเรื่องการจัดวางกำลังในการล้อมโจมตีครั้งสุดท้าย เนื้อความท่อนสุดท้ายคือ...

“พรุ่งนี้เมื่อตะวันขึ้น ให้ซิงกังนำทหารม้าล้อมจูโจมหมู่บ้านญหลง ปิดเส้นทางบกทั้งหมด กันทางออกสู่ทะเลและทะเลสาบทั้งหมดด้วยตาข่ายเหล็ก อย่าให้หนีรอดไปได้แม้แต่คนเดียว เหลือไว้เพียงทางผ่านไปยังทิศตะวันออก เปิดเส้นทางจากหมู่บ้านญหลงไปยังหอชิงไต่หวิน”

...หอชิงไต่หวิน? น่าแปลก ที่นั่นเป็นฐานที่มั่นที่ปกป้องกองกำลัง

กู้แคว้น จึงถูกตรวจค้นและสั่งปิดไปเมื่อหลายวันก่อน บัดนี้คนจากไปจนถูกทิ้งร้าง ต่ำลื่นกวนจงใจสั่งการเช่นนี้ เพื่อจุดประสงค์ใดกันแน่

ไปเฟิงหลินนึกสงสัย กąจดหมายฉบับนั้นแน่น

ช่างเถอะ ญาติผู้พี่ผู้สูงส่งเหนือโลกผู้นี้มักทำตัวเป็นมังกรเทพเห็นหัวไม่เห็นหาง⁷ ในเมื่อทั้งจดหมายสั่งการไว้เช่นนี้ ย่อมต้องมีเหตุผลของเขา

ไปเฟิงหลินอ่านจดหมายอีกรอบ จดจำแผนจัดวางกำลัง ก่อนจะเข้าไปหาแม่ทัพชิงกั๋ง ค่อยๆ สั่งการทีละอย่างตามเนื้อความในจดหมาย “ศึกวันพรุ่งนี้ ผู้น้อยคิดว่าจะจัดการเช่นนี้...”

ในจวนผู้ว่าการเมืองเยี่ยเฉิง สถานการณ์แปรเปลี่ยนไม่แน่นอน กลางท้องฟ้าต่ำลื่นกวนที่ขีวหิควาจากไปกลับเอาแต่จ้องอวัยวะในมืออย่างเลื่อนลอยที่แท้ของที่ข้าคิดว่าจะมอบให้ใครคนหนึ่งชั่วชีวิต สุดท้ายยังคงต้องนำกลับคืนมาอย่างนั้นหรือ

เวลาผ่านมานานแล้ว แต่เหตุการณ์วันที่เขามอบปิ่นนี้ให้นาง ยังแจ่มชัดอยู่ในใจ...

ตอนนั้นนางเพิ่งอายุครบสิบสามปี แต่ผู้คนในแดนประจิมเติบโตเร็ว รูปร่างและใบหน้าเริ่มสลัดความไร้เดียงสาแบบเด็กๆ ออกไป ฉายเค้าความงามเช่นหญิงสาวเข้ามาแทน

หลังรอดพ้นอันตรายในเวหาซางอู่มาได้ เขาก็พากเพียรฝึกบำเพ็ญยิ่งกว่าเดิม ในฐานะศิษย์ นางจำต้องฝึกวิชากับเขาทั้งกลางวันกลางคืน ทุกวันเห็นดเหนียวจนโอดครวญไม่หยุด แต่กลับมีอายย่อหย่อนได้แม้แต่น้อย

เช้าวันหนึ่ง นางไม่ได้มาฝึกวิชาในถ้ำตามเวลา เขาคิดว่าเด็กคนนี้แอบลี้ภัยแล้ว จึงถืออวัยวะไปตามหา เตรียมสั่งสอนนาง ทว่าเมื่อผลึกประตูเข้าไป กลับพบนางซ่อนอยู่ในห้องตัวสั่น ร้องไห้หน้าตานองหน้า

“อาจารย์...ข้า...ข้าจะตายแล้ว!” ใบหน้านางขาวซีด พอเห็นหน้าเขาก็เหมือนเห็นดาวช่วยชีวิต เอ่ยเสียงสั่น “ข้ากำลังจะตาย! รีบช่วยข้าที!”

⁷ หมายถึง บุคคลที่ไม่มาลี้กลับ ไม่เปิดเผยร่องรอย

เขาตกใจ พลิกมือจับซีพจรรยาทันที แต่กลับไม่พบสิ่งใดผิดปกติ จึงพรัลผยองใจด้วยความโล่งอก นึกหน้าอย่างไม่พอใจ “เป็นอะไรไปอีก ทุเรศเช่นนี้เพื่อหนีเรียนต้องถูกตีนะ!”

ทว่านางกลับหวาดกลัวจนร้องไห้โฮ “ข้า...ข้าไม่ได้โกหกนะ! ข้า...ข้า ใกล้จะตายแล้วจริงๆ! เลือดออกเต็มไปหมดเลย!”

อะไรนะ! เขาดูออกว่าสีหน้าหวาดกลัวลนลานของนางมิได้เสแสร้ง จึงอดอึ้งไปไม่ได้ “เลือดออก?”

นางกุมท้อง ร้องไห้จนหายใจหายคอแทบไม่ทัน “ไม่...ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น วันนี้ตื่นมา จู่ๆก็มีเลือดไหลออกมาจากท้องมากมาย! ทำอย่างไรก็ไม่หยุด! ท่านดู...ท่านดูสิ!”

นางชูเลือดในมือขึ้นทั้งน้ำตา ชายเลือดด้านล้างปรากฏสีแดงฉานเป็นวงกว้าง

เขานิ่งงัน พุดไม่ออกชั่วขณะ ได้แต่ยืนตัวแข็งที่อยู่อยุตรงนั้นอย่าง กระอักกระอ่วนใจยิ่ง...เข้าเสียนกวนแห่งเขาจิวอีในวัยยี่สิบสอง พลังวิญญาณสูงล้ำ ไม่มีสิ่งใดที่ทำได้ กลับทำอะไรไม่ถูกเป็นครั้งแรก ถึงขั้นถอยหลังไปก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว

“ทำอย่างไรดี! ข้า...ข้าจะตายแล้วใช่หรือไม่” นางเห็นอาจารย์ไม่พุดอะไร ยิ่งคิดไปเองว่าอาการป่วยของตนร้ายแรง โผเข้าไปกอดเข้าเขา ร้องไห้ราวกับจะขาดใจ “ฮือๆๆ...อาจารย์ช่วยข้าด้วย!”

เขาดันตัวนางออกทันที แต่กลับไม่รู้ว่าจะพุดอะไรดี

จะให้บอกนางอย่างไรว่านี่มิใช่โรคร้าย เพียงแค่เมื่อเด็กผู้หญิงเติบโตเป็นสาว ก็จะมีระดูเป็นครั้งแรกเท่านั้น การมีระดูครั้งแรกเป็นสิ่งที่เด็กหญิงทุกคนต้องเผชิญเพื่อจะเติบโตเป็นหญิงสาว ไม่มีสิ่งใดน่ากลัว...เรื่องพวกนี้ควรให้มารดานางเป็นคนบอกนาง เหตุใดหน้ที่นี้จึงมาตกอยู่ที่ข้าได้

ข้าเป็นเข้าเสียนกวนแห่งอารามเทพจิวอี! เหตุใดยังต้องมายุ่งเรื่องพวกนี้อีก

“ข้า...ข้าใกล้จะตายแล้วใช่หรือไม่ ข้าอยากพบพู่หวังกับหมู่เฟย!” นางพบว่าอาจารย์มีท่าทีหลบเลี่ยงตน ก็ยิ่งหวาดกลัวลนลานอย่างมิอาจควบคุม

น้ำเสียงสิ้นเครือ “อาจารย์...อาจารย์ ช่วยข้าด้วย! ข้าไม่อยากตาย!”

เขายืนอยู่ตรงนั้น ไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี ตัวแข็งที่อยู่นานกว่าจะผืนเอ่ยคำลอบโยนออกมาได้บ้าง “ไม่เป็นไร ไม่ต้องกลัว เจ้าไม่ตายหรอก” เห็นนางยังขวัญเสีย คิดดูแล้วจึงเอ่ยว่า “วางใจ นี่มิใช่โรคร้าย...อาจารย์จะปรุงยาให้เจ้า ไม่เกินเจ็ดวันเจ้าก็จะหายดี”

“จริง...จริงหรือ ไม่เกินเจ็ดวันก็จะหายหรือ” ได้ยินคำพูดนี้ของนางเหมือนได้กินไอศกรังบใจ เอ่ยเสียงสะอื้นน้ำตาคลอ “ดีเหลือเกิน! ข้า...ข้ารู้อยู่แล้วว่าอาจารย์ต้องมีหนทางรักษาข้า!”

เขากอนหายใจ หันหลังเดินออกจากประตู ผ่านไปครู่หนึ่งก็ยกยาต้มชามหนึ่งเข้ามา “มา ดื่มซะ”

นางคิดว่านั้นคือยารักษาโรค รับประทานมั่ววดเดียวหมดราวกับได้รับน้ำอมฤต ไม่รู้เป็นเพราะคิดไปเองหรือไม่ สีหน้าพลันดีขึ้นทันตา พึมพำว่า “ไม่ปวดเหมือนก่อนหน้านี้แล้วจริงๆ ด้วย...อาจารย์ ท่านเก่งจริงๆ! นี่คืดยาอะไรหรือ”

เขายิ้มขึ้น “แค่ดื่มน้ำตาลทรายแดงเท่านั้น ใส่สิ่งฟานลงไปเล็กน้อย หุบเขาแห่งนี้ไม่มีของดีอะไร มีแต่ของพวกนี้...แต่เจ้าร่างกายแข็งแรงตั้งแต่เด็ก น่าจะไม่เป็นอะไร”

“นี่คือตำรับยาอะไรหรือ ห้ามเลือดได้หรือไม่” นางยังงุนงง ไม่เข้าใจกตทงน้อยของตนเอง พลันเอ่ยเสียงสะอื้น “ไม่นี่! เลือด...เลือดยังไหลไม่หยุดเลย ไม่หยุดเลยสักนิด! อาจารย์ ข้า...ข้าใกล้ตายแล้วจริงๆ ใชหรือไม่”

“ไม่ต้องกังวล...ไม่มีอะไรหรอก อีกไม่นานเจ้าก็จะหายดี” เขากอยหลังก้าวหนึ่ง ไม่อยากพูดมาก คิดแล้วจึงเอ่ยเพียง “ประเดี๋ยวข้าส่งเจ้าลงจากเขาไปบ้านสะไภ้หมิงดีกว่า...นางมีประสบการณ์ สามารถดูแลเจ้าได้เป็นอย่างดี”

นางรับคำอย่างรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง ถึงอย่างไรก็อายุน้อย อาจารย์พูดอะไรนางก็เชื่อตามนั้น ในเมื่อเขาบอกว่าไม่เป็นไร นางก็สบายใจไปกว่าครึ่ง ได้ยินเขาพูดเช่นนี้ จึงอดพูดอย่างดีใจไม่ได้ “วิเศษเลย! อาหารฝีมือสะไภ้หมิงอร่อยมาก...ข้าอยู่บนเขาไม่ได้กินเนื้อตั้งนานแล้ว อดอยาก

จะตายอยู่แล้ว!”

สีหนานางยังคงไร้เดียงสา ไม่รู้แม้แต่ย่อว่าร่างกายของตนกำลังเผชิญการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิต เริ่มเปลี่ยนจากเด็กหญิงกลายเป็นหญิงสาวแล้ว

เขาถอนหายใจอย่างอดไม่อยู่ “หลายวันนี้เจ้าพักอยู่กับสะใภ้หมิงเถอะ ไม่ต้องไปฝึกวิชาในถ้ำแล้ว...ข้างนอกฝนตก ในถ้ำหินอากาศเย็นเกินไป ไม่เป็นผลดีต่อร่างกายเจ้า”

“จริงหรือ ไม่ต้องฝึกวิชา?” นางโห่ร้องด้วยความยินดี ลืมความหวาดกลัวก่อนหน้านี้เมื่อคิดว่าตนเองกำลังจะตายโดยสิ้นเชิง “ดีจังเลย! ขอบคุณอาจารย์!”

เด็กสาววัยสิบสามในใจมีเพียงความยินดีที่จะได้แอบดูและพักผ่อน ทว่าเธอเลินกวนกลับมองนางนึ่ง สีหน้าขริมลง ถอนหายใจเอือกหนึ่ง...
วลาสนาครั้งนี้ ในที่สุดก็ถึงคราวสิ้นสุด

ต่างคนต่างกำลังจะกลับสู่โลกของตนเอง นับจากนี้เดินคนละเส้นทาง หลังจากปลีกตัวออกมาแล้ว เขาหันหลังเงิบ ๆ เดินไปยังห้องของต้าเลินกวนและเคาะประตู

“อาจารย์ ถึงเวลาต้องส่งจูเหยียนจวินจู่กลับไปแล้ว” เขาเอ่ยกับต้าเลินกวนอย่างตรงไปตรงมา “นางโตเป็นสาว มีระดูแล้ว ไม่อาจอยู่ที่นี่ได้อีกต่อไป”

แม้นางจะเป็นเพียงศิษย์ที่ไม่ได้จาริกนาม แต่กฎระเบียบของจิวอี้เข้มงวด มีอาจให้สตรีพำนักอยู่ได้ เมื่อเด็กน้อยคนนั้นเติบโตเป็นผู้ใหญ่ มีเซ่เด็กอีกต่อไป นางย่อมไม่อาจอยู่ในอารามเทพได้อีก

ตอนถูกส่งตัวลงจากเขา กลับสู่ดินแดนในอาณัติของเผ่าชื่อ เด็กหญิงคนนั้นร้องไห้พึมพาย ดึงเสื้อเขาไว้สุดชีวิต ถ้ามเขาวางตนทำผิดอะไรกันแน่ ถึงต้องถูกไล่กลับบ้าน เขาไม่อาจอธิบาย เพียงเสียบอวี่กู่ลงบนผมนางเงิบ ๆ ตบไหล่นางและบอกให้นางนำกลับไปด้วย

การพบพรากจากลาทั้งหมด ล้วนมีเวลาอันสมควรของมัน นางเคยอยู่เคียงข้างเขา ผ่านวันเวลาอ้างว้างบนยอดเขาอันยาวนานถึงเพียงนั้นมาด้วยกัน

กระนั้นเมื่อบุปผาดอกนั้นผลิบาน เขากลับมิจาขึ้นชม

สิ่งที่ยากเหนียวรังในโลหหล้า คือพัคตร์ชาตในคั่นห้องแลนุพผา
ที่ปลิดปลิว

...

วิหคเทพจงหมิงสยายปีกบินโฉบไปบนท้องนภา สืออิ่งกำอวีฏูในฝ่ามือแน่น
เจียบๆ ดึงตนเองออกจากห้วงความทรงจำอันห่างไกล มองผืนแผ่นดิน
อวิณฮวงเบื้องล่าง...เยี่ยเหงึกักกรุ่นเรื่อง มีผู้คนนับแสนคร่ำเรื้อน แต่สายตา
เขากลับหยุดอยู่ที่หมู่บ้านภูหลงตรงมุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

ที่นั่นแปรสภาพเป็นซากปรักหักพังเพราะไฟสงครามที่ลุกลามอย่าง
ต่อเนื่องในช่วงนี้ เต็มไปด้วยความเลือดและเปลวเพลิงร้อนแรง

เขานั่งอยู่บนหลังวิหคเทพ ทอดสายตามองพื้นที่ที่อยู่ภายใต้การ
ควบคุมของกองกำลังกู่แคว้น แววดาค่อยๆ เปลี่ยนเป็นคมกริบ...เอาเถอะ
ข้าพยายามยื้อไว้สุดกำลังแล้ว ในเมื่อจนแล้วจนรอดนางก็ไม่ยอมหันหลังกลับ
ทุกอย่างในวันวานก็ได้แต่ปล่อยให้ผ่านไป

รอให้ถึงพຼ່ງนี้ เรื่องทุกอย่างก็จะสิ้นสุด!

“จวินจู้ ท่านเป็นอะไรไป เท้าท่าน...”

ตลอดทางจากจวนผู้ว่าการจนถึงจวนซื้อหวัง จูเหียนไม่รู้เลยว่าตนเองกลับมาได้อย่างไร ในหัวมีแต่ความว่างเปล่า กระทั่งพอบ้านก้าวเข้ามาเอื่อยๆ นางจึงได้สติกลับมา ก้มหน้าลง เห็นรองเท้าหุ้มแข้งของตนหายไปข้างหนึ่งตั้งแต่เมื่อใดก็สุดรู้ มือกำเศษผ้าที่ฉีกขาดจากชายชุดคลุมสีขาวไว้แน่น ดวงตามีน้ำตาเอ่อคลอ ผมเผ้าปลิวกระเซิงตามลม สภาพทุลักทุเลยิ่งนัก

พอบ้านเห็นสภาพของนางแล้วก็ลอบตระหนกในใจ “จวินจู้ ไม่ได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นกับท่านใช่หรือไม่”

“ซ้ำไม่เป็นไร” นางโยนเชือกบังเหียนให้ซำรับใช้ส่งๆ เดินเข้าไปในจวนอย่างเลื่อนลอย ใจคิดถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นในช่วงครึ่งวันก่อนหน้า รู้สึกเจ็บปวดเข้าไปถึงกระดูก แต่กลับสับสนงุนงงยิ่งนัก

“จวินจู้ ในที่สุดท่านก็กลับมาเสียที!” เชิงหม่อมว้าวก้าวเข้ามาหา พอเห็นสภาพนางก็ใจหายวาบ รีบพักเรื่องที่อยากจะพูดเอาไว้ก่อน ถามว่า “เป็นอะไรไปเจ้าคะ เกิดอะไรขึ้น”

“ไม่มีอะไร” จูเหียนรู้สึกหงุดหงิดรำคาญใจ ไม่อยากพูดอะไรทั้งสิ้น

“เมื่อครู่จวินจู้ไปจวนผู้ว่าการมากระมัง ใครทำให้ท่านไม่พอใจหรือ” เชิงหม่อมว้าวสังเกตเห็นสีหน้าท่าทีของผู้เป็นนายก็รู้ว่าตอนนี้บรรพบุรุษน้อยกำลังอารมณ์ไม่ดี จึงเลียบเคียงถาม “ไม่ได้หนังสืออนุญาต

ให้ออกจากเมืองเพื่อเดินทางไปตีตุ๋หรือเจ้าคะ ไม่เป็นไร ได้ยินว่าอีกไม่นาน หวังเยี่ยก็จะกลับมาแล้ว ท่านไม่ต้องออกไปแล้วเจ้าคะ”

ได้ยินว่าฟู่หวังกำลังจะกลับมา ใบหน้าของจุฬเหียนกลับไม่มีความยินดี แม้แต่น้อย เพียงรับว่า “อ้อ” คำหนึ่งแล้วเดินเข้าไปข้างในต่อ สองตาไร้ชีวิตชีวา ฝึเท้าล่องลอย ไม่รู้วุ่นใจคิดอะไรอยู่

เซ่งหมั่มวเห็นนางไม่ปกติก็รู้สึกร้อนใจ ถามเสียงเบา “เป็นอะไรไป หรือเจ้าคะ หรือว่า...หรือว่าไปเฟิงหลินผู้นั้นกินหัวใจหมิตีเสื้อเข้าไป กล้ารังแก จวินจู้?”

“เขาล้า?” จุฬเหียนแค้นเสียง “ข้าบอกเขาไปแล้วว่าจะไม่มีวันแต่ง ให้เขาเป็นอันขาด!”

เซ่งหมั่มวตกใจ ไม่คิดว่าคลาดสายตาไปเพียงครึ่งวัน บรรพบุรุษน้อยผู้นี้จะก่อเรื่องเร็วปานนี้ เดิมคิดจะอบรมนางสักหน่อย แต่เห็นสีหน้าของนางแล้ว เซ่งหมั่มวก็ไม่กล้าพูดอะไรมาก เอ่ยเพียง “จวินจู้ ท่านไม่ได้กินอะไรมาทั้งวัน ทิวหรือไม่ ในครัวยังมีเห็ดขงทรงตุนนกกะทาไผ่อยู่ จะให้...”

“ไม่ต้อง!” นางตัดบทด้วยความรำคาญ “กินไม่ลง”

น้ำเสียงนางดูดีนมาก เห็นชัดว่ากำลังอารมณ์ไม่ดีอย่างยิ่ง เดินเข้าไปข้างในอย่างซุ่มซึ้ง เซ่งหมั่มวรีบตามไป จุฬเหียนเองก็ไม่รู้ว่าตนจะเข้าไปทำอะไร เพียงเดินกลับห้องนอนตามสัญญาตัญญู จะนั่งก็มีไข้ จะลุกก็ไข้ที่พอคิดถึงคำพูดของอาจารย์ก่อนหน้านี้ หัวใจก็ปวดร้าวราวกับถูกฉีกทิ้ง

นางเดินวนไปมาในห้องอยู่นาน จู๊ๆก็ลุกพรวด เขวี้ยงแถบผ้าในมือขึ้นนั้นลงกับพื้น ร้องตะโกน “สิ้นสัมพันธ์หมดวาสนาก็เอาสิ! ใครกลัวกันเล่า”

ทว่าครู่ต่อมา นางกลับยืนนิ่งงัน ร้องไห้โฮ

เซ่งหมั่มวไม่กล้าเอ่ยอะไร มองนางเดินไปเดินมาอยู่ในห้อง จวินจู้ใบหน้าขาวซีด สีหน้าว่าวุ่นราวกับมีไฟสุ่มอก ลูกนั่งไม่เป็นสุข ท่าทางผิดปกติ เช่นนี้ทำให้หมั่มวชราอดตกใจมิได้...จวินจู้คงมิได้เจอยวนผู้นั้นอีกแล้ว กระมัง สีหน้าท่าทีเช่นนี้ เหมือนตอนที่นางเริ่มมีความรักครั้งแรก แอบชอบมนุษย์เงือกผู้นั้นไม่ผิดเพี้ยน!

“เฮ้อ จะทำอะไรดี...” ในที่สุดจูเหียนก็ทรุดลงนั่ง พลง
ถอนหายใจ ยกมือขึ้นปิดหน้า เอ๋ด้วยน้ำเสียงอ่อนแรงอับจนหนทาง
“หมั่มั้ว ข้าควรทำเช่นไรดี...”

เห็นอารมณ์นางค่อย ๆ สงบลง ไม่พาดวงพาดงาใส่ผู้อื่นแล้ว
เซ่งหมั่มั้วจึงเดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง วางมือลงบนไหล่ของหญิงสาว
เบา ๆ พลงปลอบโยน “อย่าร้อนใจไปเลยเจ้าคะ จวีนจู้...ทุกเรื่องในโลก
ล้วนมีหนทางแก้ไข”

ทว่าได้ยินเสียงเอ่ยปลอบโยนของหมั่มั้วแล้ว จูเหียนกลับ
ร้องให้ออกมาทันที “ไม่...ไม่มีหนทางแก้ไข! เมื่อครูช้า...ข้านั่งคิดอยู่ตั้งนาน
เห็นทีไม่ว่าทำเช่นไรก็คงไม่มีหนทางอีกแล้ว!”

นางสะอึกสะอื้น “ท่านรู้หรือไม่ อาจารย์...อาจารย์ไม่ต้องการข้าแล้ว!”

อาจารย์? เซ่งหมั่มั้วตกใจ ไม่คิดว่าที่จวีนจู้จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว
เช่นนี้จะเกี่ยวข้องกับบุคคลอีกคน...นางรู้ว่าก่อนอายุสิบสาม จวีนจู้เคยกราบ
อาจารย์ศึกษาวิชาที่เขาจู้วี่ ทว่านับตั้งแต่กลับมาয়เมืองเทียนลี่เฟิง อาจารย์
ผู้นั้นของจวีนจู้ก็ไม่เคยปรากฏตัวเลย ดังนั้นเมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า นางจึง
ไม่ค่อยได้สนใจเรื่องนี้

แต่จู้วีนจู้...เกิดอะไรขึ้น!

เห็นจวีนจู้ร้องไห้อย่างเศร้าโศกเสียใจ เซ่งหมั่มั้วก็ยังร้อนใจ แต่กลับ
มิกล้าซึกถามละเอียด ได้แต่ลูบหลังลูบไหล่นางเบา ๆ พลงถอนหายใจ
“ใจเย็น ๆ เจ้าคะ ค่อย ๆ นะเจ้าคะ”

“วันนี้อาจารย์บอกข้าว่า จะตัดสัมพันธ์ลิ้นวาสนากับข้า!” พูดถึงตรงนี้
นางก็กลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ “ข้า...ข้าไม่เคยเห็นสีหน้าเช่นนี้ของอาจารย์มาก่อน
น่ากลัวเหลือเกิน! อีกร...ไม่ว่าจะขอร้องเขาอย่างไร เขาก็ไม่ยอมหันกลับมา
มองข้าสักแวบ...ฮือ ๆ ข้า...”

เซ่งหมั่มั้วปลอบนาง “อาจารย์แค่พูดไปเพราะความโมโหเท่านั้น”

“ไม่ ไม่ใช่! ท่านไม่รู้นิสัยของอาจารย์!” จูเหียนเช็ดน้ำตา ร่างสั่นเทา
“แต่ไรมาเขาพูดคำไหนคำนั้นเสมอ! ในเมื่อเขาบอกว่าจะตัดสัมพันธ์ลิ้นวาสนา
กับข้า เช่นนั้นก็ยอมทำตามที่เขาพูดแน่นอน! ครั้งหน้าหากข้าตั้งตัวเป็นศัตรู

กับเขา เขา...เขาคงจะฆ่าข้าจริง ๆ!”

เซ็งหมั่มว้สะท้าน โอบโหล่อบบางของหญิงสาวแน่น “ไม่พูดส่งเดชนะเจ้าคะ! จั๊วญ้เป็นเด็กผู้หญิงที่ต้ออกปานนี้ ใครจะทำเช่นนั้นได้ลงคอละเจ้าคะ”

“อาจารย์ต้องทำได้แน่นอน เขาใจแข็งออกจะตาย!” จุฬเหียนหนึ่งคิดครู่หนึ่ง พลันเอ่ยว่า “หากถึงเวลานั้นจริง ข้า...ข้าไม่ยอมถูกเขาฆ่าอย่างนั้นหรอก! ข้าจะสู้แน่นอน!” นางชะงัก ก้มหน้าลง พึมพำว่า “แต่ต่อให้ข้าสู้สุดชีวิต ก็เอาชนะเขาไม่ได้อยู่ดี...จะทำเช่นไรดี”

นางรำพึงอย่างเลื่อนลอย สีหน้าประเดี๋ยวจีบปวด ประเดี๋ยวดืดเดี่ยว “เฮ้อ จั๊วญ้ ในเมื่อตอนนี้ยังคิดหาหนทางไม่ได้ ก็อย่าเพ่งคิดเลย” หมั่มว้ชราพลอบเสียงเบา “พักผ่อนให้ดี กินข้าวสักมื้อ หลับสักตื่น ไว้มีแรงแล้วค่อยคิดต่อหน้าเจ้าคะ”

จุฬเหียนนั่งลงอย่างห่อเหี่ยว ใจลอยอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้า “เช่นนั้นเราไปกินข้าวกันดีหรือไม่” เซ็งหมั่มว้ถามหยั่งเชิง ประคองนางขึ้นมา

จุฬเหียนมิได้ต่อต้าน ปล่อยให้นางประคองเดินไปอย่างจุนงง ไม่นานก็ถึงห้องอาหาร มีอาหารมากมายวางเรียงรายพร้อมสรรพ มีเห็ดขงหรง ตุ่นนกกระโทไฟที่นางโปรดปรานที่สุด ทว่าแววตาของจุฬเหียนกลับเลื่อนลอยมองไปที่ใดก็ไม่รู้ ทำทางใจลอย น้ำแกงไก่หอมฉุยต็มลงไปกลับไร้รสชาติ

ต็มไปต็มมา คล้ายสติของนางจะกลับคืนมาเล็กน้อย พลันเอ่ยถาม “จริงสิ เจ้าลูกกระต่ายเล่า”

“หืม?” เซ็งหมั่มว้แปลกใจ “จั๊วญ้หมายถึง?”

“ก็เจ้าลูกกระต่ายซุหมั่มว้น้อย่างไร!” จุฬเหียนบ่นพลาถกวดตามองรอบๆ “เหตุใดข้ากลับมาแล้วจึงไม่เห็นเขา เขาหายไปไหน”

เซ็งหมั่มว้ตามสาวใช้คนหนึ่งมาซักถามแล้วตอบว่า “ตั้งแต่จั๊วญ้ออกไปตอนเช้า เจ้าหนูคนนั้นก็ถือสมุดบันทึกเล่มนั้นไปเก็บตัวเงียบ วันนั้นทั้งวันยังไม่มีใครเห็นเขาเลยเจ้าคะ”

“อืม...เจ้าหนูนั้น ตัวเล็กแค่นี้แต่กลับเจ้าอารมณ์นัก!” จุฬเหียนว่าวุ่น

เอ๋ยเสียงซุ่น “ตอนเช้าแค่ไม่พาเขาไปด้วย ถึงกับไปซ่อนตัว หลบหน้าหลบตา ข้าเชียวหรือ”

เซ่งหมัวมัวกระแอมที่หนึ่ง “จวินจู้ตามใจเด็กคนนั้นเกินไปแล้ว”

...มนุษย์เวือกเด็กที่พิการและมีโรคมากมายผู้นี้ นิสัยแปลกแยกตัวร้อน ดูเหมือนทาสที่เก็บกลับมาระหว่างทางเสียที่ใด นิสัยเหมือนนายน้อย จวนหวังทุกกระเบียดเสียละมากกว่า ไม่รู้ว่าเหตุใดคนนิสัยใจร้อนรู้ว่าม อย่างจวินจู้ถึงทนเขาได้ คงเหมือนภาษิตที่ว่า สิ่งหนึ่งมักข่มอีกสิ่งหนึ่ง ได้เสมอกระมัง

“ไปเอาตัวเขามา!” จูเหียนมนั่คิ้ว “ยังจะมาอวดดีกับข้าไม่เข้าเรื่อง ชักเอาใหญ่แล้ว!”

“เจ้าคะ” สาวใช้ถอยออกไป

นางกินข้าวอย่างไม่ใส่ใจไปเล็กน้อย เพราะอารมณ์ไม่ดี จึงกินเสร็จ อย่างรวดเร็ว หันไปถามพ่อบ้าน “อ้อใช่ ช่วงที่ข้าพักพื้น สถานการณ์ ข้างนอกเป็นอย่างไรบ้าง”

“สถานการณ์ข้างนอก? จวินจู้หมายถึงเรื่องเกี่ยวกับกองกำลังกู่แคว้น หรือซอรับ” หลังจากถูกคว่ำตัวเข้าไปร้ายอาคมอ่านใจโดยไม่ทันตั้งตัว พ่อบ้าน ก็ยี้หวาดกลัวจูเหียนไม่หาย ไม่กล้าเข้าใกล้ ถอยหลบไปอยู่ห่างๆ เขาถอนหายใจตอบว่า “เรื่องราวบานปลายทีเดียวซอรับ เมื่อครั้งเดือนก่อน จวนผู้ว่าการเกือบถูกพวกเขาบุกโจมตี...โชคดีที่สุดท้ายทวยเทพคุ้มครอง สวรรค์ส่งสายฟ้าฟาดลงมา ทำให้ทหารบกภูเหล่านั้นถูกแรงลั่นสะเทือน จนร่วงหล่นจากกำแพง”

“สายฟ้าจากสวรรค์?” จูเหียนนิ่งไป

ใช้ทวยเทพคุ้มครองเสียที่ใด น่าจะเป็นอาจารย์ยื่นมือเข้ามาในตอน สุดท้าย ช่วยไปเฟิงหลินศักดิ์การโจมตีของกองกำลังกู่แคว้นเอาไว้กระมัง มิน่าเจออาจารย์ครั้งนี้สีหน้าเขาจึงขาวซีดอยู่บ้าง คงเพราะได้รับบาดเจ็บ ตั้งแต่ตอนอยู่ที่หอชิงไห่อวี่น ระหว่างนั้นไม่ได้พักผ่อน จึงเหน็ดเหนื่อย จนล้มป่วยกระมัง

คนที่แข็งแกร่งราวกับเทพเช่นนี้ ที่แท้ก็บาดเจ็บได้เหมือนกัน...

ขณะกำลังใจลอยก็ได้ยินพ่อบ้านเอ่ยว่า “ทหารบกภูเหล่านั้นเดิมคิดจะจับโจรเอาหัวใจ¹ บุกเข้าไปจับตัวได้แต่ผู้ว่าการ แต่ไม่สำเร็จ จึงคิดล่าถอยกลับไปค่ายใหญ่ใต้ทะเลสาบคันฉ่อง ดังนั้นผู้ว่าการจึงมีคำสั่งให้ปิดเมืองค้นหา ปิดทุกเส้นทางทั้งทางบกและทางน้ำ ทหารบกภูเหล่านั้นมีอาจฝ่าวงล้อมออกไปได้ ได้แต่ถอยกลับไปยังหมู่บ้านภูหลงต่อสู้อย่างสุดกำลัง... แต่พวกเขาก็ทนต้านไว้ได้ หดหัวอยู่ในนั้นกว่าครึ่งเดือนแล้ว ยังยึดไม่ได้เสียที”

จุฬเหียนฟังเจียบ ๆ กำตะเกียบแน่นโดยไม่รู้ตัว

“แต่ว่าเรื่องนี้รู้ไปถึงตีตู่ วันนี้ตีจวินทรงส่งทหารม้าฝีมือดีมาแล้ว” พ่อบ้านคิดว่านางไม่สบายใจ จึงรีบเอ่ยปลอบ “เชื่อว่าเมื่อกองกำลังสวรรคมาถึง พวกกบฏมีแค่ไม่กี่ร้อย น่าจะถูกกวาดล้างจนหมดสิ้นอย่างรวดเร็ว... ถึงเวลานั้นทั้งเมืองก็จะยกเลิกกฏอัยการศึก จวินจួយากไปที่ใดย่อมได้ทั้งสิ้น”

นางฟังแล้วกลับว่าอุ่นใจกว่าเดิม นั่นสิ ตอนนี้องค์กำลังกู้แคว้นจนตรอกแล้ว เช่นนั้น...ยวนเล่า! ตอนนี้อยวนเป็นอย่างไรบ้าง เขา...เขาอยู่กับนักรบเหล่านั้น ถูกล้อมอยู่ที่นั่นใช่หรือไม่

นางอดถามไม่ได้ “กองกำลังกู้แคว้นถูกล้อมอยู่ที่หมู่บ้านภูหลงหรือ”

“ขอรับ ที่นั่นมีเส้นทางน้ำหนาแน่น ทางหนึ่งเชื่อมไปยังทะเลบัวแล้ว ทางหนึ่งเชื่อมไปยังทะเลสาบคันฉ่อง สำหรับมนุษย์เงือกนับเป็นที่กบดานที่ดีที่สุด ดังนั้นเมื่อกองกำลังกู้แคว้นไร้หนทางไป จึงยึดหมู่บ้านภูหลงเป็นฐานที่มั่นและต่อสู้อย่างสุดกำลัง” พ่อบ้านเอ่ย “แต่ได้แต่ให้ผู้ว่าการคาดการณ์ได้แม่นยำสั่งให้ใช้ดาขายเหล็กนิลปิดกั้นเส้นทางน้ำทั้งหมดในเยี่ยเจิงที่สามารถออกจากเมืองได้ตั้งแต่เนิ่น ๆ แล้ว ทั้งยังร่ายอาคมไว้บนนั้นด้วย ดังนั้นแม้กองกำลังกู้แคว้นพยายามฝ่าวออกไปหลายครั้ง ล้มตายเป็นจำนวนมาก แต่ก็ยังไม่อาจทำลายดาขายฟ้าดินนี้ได้”

จุฬเหียนตัวสั่น ใบหน้าขาวซีด

¹ เป็นกลยุทธ์การศึก หมายถึงการมุ่งเป้าไปที่ตัวผู้นำหรือแม่ทัพ ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของฝ่ายตรงข้าม เป็นการจุดยุทธภูมิจุดยุทธศาสตร์

นั่นใช่เรื่องที่ไปเฟิงหลินสามารถทำได้ทีเดียว คาค่าคงเป็นผลงานชิ้นเอกของอาจารย์ เห็นที่เขาจะตั้งคำมั่นไว้จริงๆ หากไม่สังหารมนุษย์เงือกให้สิ้นซากก็จะไม่ยอมรามือ...

นางสิ้นสะท้าน ผุดลุกขึ้นทันใด ทำท่าจะวิ่งออกไปข้างนอก ชั่วต้องไปหายวน! ตอนนี้เขากำลังจมนมม ต่อให้เป็นภูเขาดาบทะเลเพลิง ชั่วก็ต้องบุกเข้าไปช่วยเขาออกมาให้ได้!

ทว่าพอถึงหน้าประตู ลูบไปบนศีรษะ อวิ๊ก็ไม่อยู่แล้ว จูเหียนอิงไปค่อยๆ ตั้งสติ...จริงด้วย อาจารย์ยึดอาวุธเวทของข้ากลับคืนไปแล้ว ยามนี้บุกออกไปมือเปล่าออกจะวู่วามเกินไป อย่างน้อยก็ต้องคิดหาหนทางให้ได้ก่อน

“จวินจู...จวินจู!” พ่อบ้านกับเซิ่งหมั้วมัวตกใจ รีบเข้ามาขวางไว้ “นี่ท่านจะไปที่ไหนอีก ข้างนอกไม่สงบ หากเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นกับร่างกาย สูงศักดิ์ของท่าน ช้าน้อย...”

นางยังไม่ทันตอบก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นนอกประตู สาวใช้เจี๋ยเซียงวิ่งเข้ามาอย่างร้อนรน สีหน้าตระหนกกลนลาน “แยแล้วเจ้าคะ! จวิน...จวินจู...”

“เกิดอะไรขึ้น” เซิ่งหมั้วมัวนัวหน้า “โหวกเหวกโวยวายเช่นนั้น”

เจี๋ยเซียงคุกเข่า เอยอย่างร้อนใจ “บ่าว...บ่าวเจอมนุษย์เงือกเด็กผู้หนึ่งในสระกวนหลานที่อุทยานท้ายจวน ตะ...แต่ว่า...”

“แต่อะไร” จูเหียนซังจะหมดความอดทน

“ดูเหมือนเขา...เขาจะตายแล้ว!” เจี๋ยเซียงเอยอย่างร้อนรน “ร่างกายแน่นิ่งไม่ขยับ จมอยู่ในสระครึ่งตัว บ่าวออกแรงดึงเขาขึ้นมา แต่เรียกเท่าไรก็ไม่ฟื้น! เห็นแล้วน่ากลัวยิ่งนัก...”

“อะไรนะ!” จูเหียนตกใจ ไม่มีเวลาสนเรื่องกองกำลังกู้แคว้น รีบมุ่งหน้าไปยังอุทยานด้านหลัง “รีบพาเข้าไปดู!”

จวนพักในเยี่ยเจิงแห่งนี้มีพื้นที่กว้างใหญ่กว่าจวนชื่อหวังในเมืองเทียนจี้เฟิงมาก จูเหียนใช้เวลาหนึ่งเค่อเต็มๆ กว่าจะเดินจากโถงด้านหน้าไปถึงอุทยานด้านหลัง ยามนี้เป็นช่วงปลายวันสันต์เดือนสี่ ในสระกวนหลานเริ่มมีดอกบัวตูมรับคิมหันต์ ต้นไม้ใบหญ้าเขียวขจีสะท้อนรับกับหอศาลาที่สร้างจากหยกขาว

เจียบสงบงดงามดจภาพวาด

ในศาลาริมน้ำ เด็กน้อยคนหนึ่งนอนนิ่งอยู่

“นี่ เจ้าลูกกระต่าย!” จุฬเหียนสาวเท้าเข้าไป โนมตัวลงอุ้มเด็กน้อย
ที่หมดสติขึ้นมา “เจ้าเป็นอะไรไป อย่ามาแก้งตายนะ!”

เด็กคนนั้นไม่ตอบนาง สองตาปิดสนิท ใบหน้าซีดเผือด แม้เขาจะ
บอกว่าตนเองอายุใกล้จะแปดสิบแล้ว แต่ร่างกายกลับเบาหวิว ผอมแห้ง
เหมือนไร้น้ำหนัก พอถูกนางออกแรงเขย่า ร่างกายก็อ่อนปวกเปียกไปหมด
เส้นผมสีฟ้าน้ำทะเลที่แผ่สยายบนพื้นเปียกชุ่มจนน้ำไหลหยดลงมา

สมุดบันทึกเล่มนั้นถูกวางทิ้งไว้ข้างๆ พลิกเปิดไปถึงหน้าสี่

จุฬเหียนหยิบขึ้นมาดู หัวใจพลันตึงวูบ หน้านั้นมีรอยคราบเลือดสด
กระเซ็น...

เด็กคนนั้นซ่อนตัวอยู่ที่นี้ตั้งใจฝึกวิชาอาคมทั้งวัน พอเปิดมาถึงหน้าสี่
ก็กระอักเลือด? หน้าสี่น่าจะเป็นอาคม “ไฟ” ในทำธาตุพื้นฐานกระมัง
อาคมพื้นฐานที่ง่ายตายเช่นนั้น ต่อให้เป็นผู้เรียนเบื้องต้นที่หัวทึบที่สุด
ก็ไม่น่าจะได้รับผลย้อนทำร้ายที่รุนแรงเช่นนั้น! นี่มันเกิดอะไรขึ้น

นางทั้งตกใจทั้งโมโหอย่างห้ามไม่อยู่ เจ้าลูกกระต่ายนี่ ท่าทางก็ดู
เฉลียวฉลาดดี แต่ที่จริงกลับปัญญาทึบนัก แม้แต่อาคมที่ง่ายที่สุดยังฝึก
ไม่ได้ ข้างนอกสุกใสข้างในเป็นโพรงแท้ๆ!

“ส่งคนไปตามหมอเฉินเถิด!” นางยัดสมุดบันทึกใส่ในอกเสื้อของซุหวั
พลางสั่งพ่อบ้าน “เร็วเข้า!”

“แต่ว่า...” พ่อบ้านทำท่าลำบากใจ

“แต่อะไร!” วันนี้จุฬเหียนอารมณ์ฉุนเฉียวจนแค่สะกิดก็ปะทุได้ทันที
เงยหน้าถลึงตาจ้องเขาอย่างเดือดดาล “สั่งให้เจ้าไปก็รีบไปสิ! รนหาที่รี”

พ่อบ้านตกใจถอยหลังก้าวหนึ่ง ถอนหายใจเอ่ย “แน่นอนว่าข้าน้อย
อยากไปเชิญหมอมา แต่ตอนนี้กองกำลังก็แคว้นก่อความวุ่นวายอยู่ข้างนอก
หมู่บ้านถูกละทิ้งเป็นฐานที่มั่นของพวกกบฏ ตอนนี้ถูกล้อมจนแม้แต่ข้ายัง
ไหลผ่านไม่ได้ หมอเฉินเถิดและเถิดคนอื่น ๆ ล้วนไม่มีข่าวคราว กระทั่ง
มีชีวิตอยู่หรือไม่ก็ยังไม่รู้ แล้วจะหาตัวพบได้อย่างไรขอรับ”

“วางใจ ตาแก่บ้ำัดทนหาผู้นั้นไม่มีทางตายหรอก” จูเหยียนแค้นเสียง ออกจมูก นึกถึงเหตุการณ์ตอนพบคนผู้นี้ที่ได้ดินของหอชิงไห่ไว้ในใจ พลันกระจำ “กองกำลังกู้แคว้นไม่มีทางฆ่าเขาแน่ เขากับ...” เดิมนางอยาก บอกว่าเขากับยวนเป็นพวกเดียวกัน แต่ในที่สุดก็นึกขึ้นมาได้ ยิ่งคำพูด ไร้ทันทิ เพียงแต่พอคิดว่าตอนนี้หมู่บ้านถูกลงโทษลบล้างแล้ว มิอาจเชิญหมอ มาได้ ในใจก็อดร้อนรนมิได้

นางอุ้มชูหม่วกลับไปที่ห้อง วางเขาลงบนเตียงอย่างระมัดระวัง เอามือแตะหน้าผากเด็กน้อย รู้สึกร้อนนิดๆ...เลือดของมนุษย์เจ๊กนั้นเย็น ตอนนีตัวร้อนขนาดนี้ ไม่รู้เจ้าเด็กคนนี้จะทรمانเพียงใด

ดังนั้นเมื่อครู้เขาถึงได้กระโดดลงไปในสระน้ำ พยายามจะบรรเทา ความร้อนลงกระมัง เจ้าเด็กคนนี้ ขนาดจะตายอยู่แล้วยังไม่ยอมร้องขอ ความช่วยเหลือจากชาวคองซางที่อยู่รอบๆ...

ในใจจูเหยียนว่าวันไปหมด ใช้อาคมมากมาย คิดจะลดความร้อน ในร่างกายของเขา แต่ไม่รู้เป็นเพราะร่างกายของมนุษย์เจ๊กกับมนุษย์ทั่วไป แตกต่างกันหรืออย่างไร อาคมทั้งหลายของนางจึงแทบไม่มีผล นางขบคิด อยู่นาน หัวใจร้อนรุ่มยิ่งขึ้นเรื่อยๆ แวตาค่อยๆ หม่นทึม

เป็นเช่นนี้จวบจนเย็นวันที่สอง ทุกวิธีถูกนำมาใช้หมดแล้ว ใบหน้าของ ชูหม่วกลับซีดเซียวกว่าเดิม ริมฝีปากไร้สีเลือด ขอบตาสีโหล ร่างเล็ก ขดเป็นก้อนกลม ลมหายใจรวริน

“ไม่...อย่าไปนะ...” ระหว่างหมดสติ จู่ๆเด็กคนนั้นก็เพ้อออกมาเบาๆ นิ้วมือเกร็งกระตุกกำเสื้อจูเหยียนแน่น “อย่าทิ้งข้าไป...”

นางก้มหน้าลง มองมือเล็กขำง้นที่ยังทิ้งรอยแล้ที่ถูคนางพาได้ ชัดเจน อดรู้สึกปวดใจมิได้ กอดร่างเล็กของเขาแน่น กระซิบเสียงเบา “ข้าไม่ทิ้งเจ้าหรอก...ข้าอยู่ตรงนี้!”

“อย่าทิ้งข้าไป!” เสียงของเด็กน้อยค่อยๆ ถึกระชั้นขึ้น ลมหายใจแผ่ว ดันรนไม่หยุด คล้ายพยายามคว่ำบางอย่างสุดชีวิต “รอก่อน...พี่สาว รอ ข้าด้วย”

เด็กคนนี้อ่อนไหวเหลือเกิน อารมณ์แปรปรวน วันนั้นอารมณ์ร้อนใจ

ทำให้นางทำร้ายเขา เดว่าคงกลายเป็นเงามืดในใจเขาไปแล้ว ไม่รู้วันหน้า
ต้องใช้เวลามากนานเพียงใดจึงจะชดเชยความผิดพลาดครั้งนี้ได้

ครั้นเห็นผ่านมาหนึ่งวัน ช่างนอกฟ้าใกล้มืดแล้ว จุเหียนยังไม่สนใจ
ที่จะกินข้าว เชิงหม่อมจึงเอ้อย่างระมัดระวัง “จวินจู้ ถ้าอย่างไรว่านกิน
ข้าวเย็นก่อนค่อยว่ากันดีหรือไม่เจ้าคะ”

จุเหียนคิดแล้วจึงเอ่ย “พวกเจ้าออกไปเตรียมอาหาร ข้าจะเฝ้า
เด็กคนนี้อีกสักพัก”

“เจ้าคะ” ข้ารับใช้ทั้งหมดถอยออกไป

เมื่อในห้องเหลือนางเพียงคนเดียว จุเหียนลุกขึ้นยืนทันใด ก้าวพรุด
ไปผลักเปิดหน้าต่าง มองไปทางด้านหนึ่งของเยี่ยเฉิง สถานที่ที่กองกำลัง
กู่แคว้นปักหลักอยู่ แสงไฟสะท้อนจับผืนฟ้าจนเป็นสีแดงฉานไปครึ่งแถบ
เสียงเช่นฆ่าลอยมาแว่วๆ เห็นชัดว่ายังคงต่อสู้กันไม่หยุด

นางมองดูครุฑหนึ่ง แวตาค่อยๆ เปลี่ยนเป็นแนวแน่...เห็นทีคงต้องเสี่ยง
อันตรายไปหมู่บ้านฉูหลง! ไม่ว่าจะเพื่อยวน หรือเพื่อซูหมั่ว ข้าก็ต้องไป!

จุเหียนมีนิสัยทำอะไรเด็ดขาดโผงผาง เมื่อตัดสินใจแล้วก็ลงมือ
เตรียมการทันที นางคิดได้ว่าเมื่อไม่มีอู่ก็ต้องหาอาวุธที่เหมาะสมสักอย่าง
จึงแอบเข้าไปในตำหนักนอนของฟู่หวัง เปิดคลังเก็บของส่วนตัวของเขา
หมายจะค้นหาอาวุธที่ร้ายกาจสักหน่อยออกมา

ทว่าชื่อห้วงรูปร่างสูงใหญ่บึกบึน ปกติสามารถใช้มือเปล่าฆ่าหมีสู้เสือได้
อาวุธที่ใช้หากมิใช่ทวนอสรพิษ² ก็เป็นง้าวกริดินา³ ล้วนเป็นอาวุธศักดิ์สิทธิ์
ที่หลอมโดยช่างเลื่องชื่อ คมกริบเกินอาวุธใดๆ ทว่ากลับมีขนาดใหญ่จน
เกินกำลังที่นางจะบังคับควบคุมได้

หลังจากเสียงเคื่องๆ ดังอยู่พักหนึ่ง นางก็ลากอาวุธชิ้นหนึ่งที่เหมาะสม
ที่สุดออกมาได้ในสภาพทุลักทุเล...นั่นคือดาบเกี้ยวห่วงสนทอง สูงครึ่งตัวคน

² “จิ้งปาสือเหมา” เป็นอาวุธคู่กายของจางเฟย (เตียวหุย) ลักษณะคล้ายทวนที่ใบมีด
คดเคี้ยวไปมาเหมือนงูเลื้อย ปลายแยกเป็นสองแฉกคล้ายลิ้นงู

³ “ฟางเทียนจี” เป็นอาวุธที่มีรูปร่างคล้ายทวนและหอกผสมกัน ปลายแหลมใช้แทง
ด้านข้างมีคมรูปจันทร์เสี้ยวใช้ฟัน

น้ำหนักมากถึงห้าสิบกว่าชั่ง นางต้องใช้สองมือจึงจะยกขึ้นมาได้ แต่นี้เป็นอาวุธที่มีขนาดเล็กและน้ำหนักเบาที่สุดในบรรดาศาสตราวุธทั้งหมดแล้ว

ช่างเออะ สิ่งนี้แล้วกัน! พอจะถือไปได้ ถึงอย่างไรก็คงไม่อาจลากทวนอสรพิษออกไปกระมัง นางคิดแล้วเลือกเกราะอ่อนที่ทำจากโลหะมีอิน⁴ ออกมาจากหีบของฟู่หวัง ก่อนจะกระโดดออกไปทางหน้าต่างอย่างเงียบเชียบ

ซูหมวยยังคงสลบไสล ความร้อนในร่างกายยิ่งสูงขึ้นกว่าเดิม ร่างเล็กบอบบางลั่นเท้ามืดมืด ริมฝีปากไม่มีสีเลือดแม้แต่หน่อย จูเหียนไฉ่มัวตัวลง อุ้มซูหมวยขึ้นมา ใช้เกราะอ่อนมีอินห่อร่างเล็กเอาไว้ ผูกปมสายหนังที่ติดอยู่บนนั้น แล้วแบกเด็กน้อยที่ไม่ได้สติขึ้นหลัง

นางลุกขึ้นยืน ตอนออกจากประตูเหลือบเห็นเงาสะทอนด้านข้างจากคันท้องสำริดแล้วก็อดหัวเราะมิได้...เมื่อลากดาบเล่มใหญ่ หลังแบกเด็กน้อยคนหนึ่ง ตอนที่พกอาวุธสวมชุดเกราะ ดูเหมือนอาวุธที่กำลังจะถูกฟางทับตายอย่างไรอย่างนั้น หากมิใช่เพราะเคยฝึกวิชาอาคมมา แม้แต่จะก้าวเดินนางคงไม่มีปัญญากระมัง

เสียงฝีเท้าดังมาจากข้างนอก ไกลเข้ามาทุกที พวกสาวใช้หน้าจะกลับมาแล้ว ชินยั้งไม่ไปจะไม่ทันการณ์ การเดินทางครั้งนี้เหมือนการปีนเขาดาบย่ำทะเลเพลิง อันตรายอย่างยิ่งยวด จะกลับมาอย่างปลอดภัยได้หรือไม่ก็ยังไม่รู้...แต่คนที่นางรักลั่นตกอยู่ในอันตราย ต่อให้เป็นภูเขาดาบทะเลเพลิงนางจะไม่บุกเข้าไปได้อย่างไร

สุดท้ายจูเหียนหันกลับมามองจวนซื่อหวังอีกครั้ง ไม่ลังเลอีกต่อไป ปลายเท้าสะกิดพื้น ฟุ้งออกจากหน้าต่าง หายลับไปในแสงสายัณห์

ข้างนอกท้องฟ้าเริ่มมืดแล้ว เนื่องจากประกาศใช้กฎอัยการศึก บนท้องถนนผู้คนจึงบางตา แต่ละบ้านล้วนปิดประตูไม่ออกมา ทุกหนแห่งบนถนนมีแต่ทหาร ทุกทางแยกล้วนมีกองกำลังประจำการอยู่มากกว่าปกติ

⁴ มิทริล (Mithril) เป็นโลหะในจินตนาการจากนิยายแฟนตาซีเรื่องลอร์ดออฟเดอะริงส์

เอ๋? ดูเหมือนพวกเขาจะจู่โจมกองกำลังกู้แคว้นภายในคืนนี้?

นางไม่กล้าชักช้า สูดหายใจ นิ้วมือท่ามูทรา ร่างหายวับไปทันที

จุฬเหียนพรางกาย แบทซุหมัวเดินไปบนถนนอย่างเร่งร้อน สวนทางกับทหารที่เดินเรียงเป็นแถว อากาศอบอุ่นไปด้วยความเงียบและไอสังหาร เสียงรหัสผ่านทางดั่งขึ้นอย่างต่อเนื่อง แสงไฟจากที่ไกลลुकโชติช่วง เสียงปืนใหญ่ดังสนั่นมาเป็นพักๆ บ่งบอกว่าข้างหน้ากำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือด

ได้ยินเสียงร้องโหยหวนดังมาเป็นครั้งคราว เห็นศพล้มก่ายกองอยู่ข้างทาง ลูกธนูปักเต็มร่าง ลูกธนูเหล่านั้นบ้างเป็นของชาวคงซาง บ้างเป็นของกองกำลังกู้แคว้น...ภายใต้บรรยากาศซุลมุนวุ่นวายนี้ ทิวทัศน์แห่งมีแต่ความพริ้งพริ้ว

จุฬเหียนเหลือบมอง เห็นชุดคลุมแพรหุราชุดหนึ่งปล้นชะงัก

ชุดเช่นนี้คุ้นตานัก...นางเพ่งมองศพนั้นอย่างอดมิได้ ปล้นตะลึงงัน!

แม้จะมีฤทธิ์เร่งด่วน แต่จุฬเหียนยังคงหยุด ออกแรงลากตัวคนผู้นั้นออกมาจากกองซากศพ

“อ๊ะ” พอมองดูดี ๆ แล้วก็อุทานออกมา

“เสวียอิง?” นางร้องด้วยความตกใจ ไม่อยากเชื่อว่า...คนที่ล้มอยู่ข้างทางคือธิดาของไป๋หวัง เสวียอิงจ้ะ! นาง...นางมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร หญิงสาวสูงศักดิ์ ธิดาแห่งจวนหวัง มิใช่ควรอยู่ในที่เดียวกับพวกไพร่หรือเหตุใดจึงตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ได้

จุฬเหียนตกใจยิ่งนัก ทว่าอีกฝ่ายกลับหมดสติไม่รู้เรื่อง นางออกแรงถูถูถูถูลากเสวียอิงไปยังบริเวณที่สงบเงียบ ใช้อาคมปกป้องปรารถนาหัวใจของอีกฝ่ายไว้ ทว่านิ้วมือเพียงจะสัมผัส กลับรู้สึกได้ถึงพลังประหลาดบางอย่าง นางนิ่งงันทันใด แปลก! ดูเหมือนบนร่างนางจะมีร่องรอยอาคมบางอย่างอยู่

อีกทั้งอาคมชนิดนี้ ดูเหมือนยังเป็นอาคมที่ข้าคุ้นเคยด้วย

“ช่วย...ช่วยด้วย...” เสวียอิงจ้ะ! พึมพำทั้งที่ไม่ได้สติ “อาวี่...”

อาวี่? หรือว่านางหมายถึงหวงไท่จื่อลืออาวี่? จุฬเหียนตระหนักถึงข่าวลือที่หวงไท่จื่ออายุน้อยรักสนุก มักหนีออกจากวังมาเที่ยวเล่นไปทั่ว หัวใจหดเกร็งอย่างทิ่มไม่อยู่ รีบลุกขึ้นเดินกลับไปตรวจดูที่เดิม...

แต่มองหากันทั่วก็ไม่พบศพที่มีลักษณะสอดคล้องกับเขา

บางทีหวงไถ้อาจโชคดี หนีไปได้กระมัง

จูเหียนมองดูรอบหนึ่ง ไม่พบร่องรอยอะไรทั้งสิ้น ซุหมั่วที่อยู่บนหลัง เปล่งเสียงครางแผ่วๆ นางร้อนใจ นึกขึ้นได้ว่าเด็กที่ป่วยหนักคนนี้ต้องรีบไปหาหมอโดยด่วน ตอนนี้สถานการณ์โกลาหลวุ่นวาย นางมีอาสสนใจอะไรได้มาก จึงพาเสวียอิงออกจากสถานที่อันตราย พันแผลให้เรียบร้อยใช้ทางอ้อมพาอีกฝ่ายกลับไปส่งที่จวนผู้ว่าการอย่างรวดเร็ว

ไปเพิงหลินเป็นพี่ชายของเสวียอิง ส่งนางมาที่นี่น่าจะปลอดภัยกระมัง

เรื่องต่อจากนั้นนางไม่มีปัญญาจะก้าวกาย ยังต้องไปยุ่งกับเรื่องของตัวเองอีก! จูเหียนหมักล้าร้างอยู่นาน หันหลังแบกซุหมั่วเดินทางต่อไปโดยเร็ว

ผ่านอีกหนึ่งแยกก็จะถึงหมู่บ้านฉูหลงแล้ว ทว่าเบื้องหน้ากลับมีด่านตรวจ นั่นเป็นเครื่องกีดขวางสูงหนึ่งจั้ง ล้อมรั้วไม้และลาดหนาม ปิดกั้นเส้นทางไว้...มีทหารอาวุธครบมือยืนอยู่แน่นขนัด ดาบกระบี่นำเกรงขาม แผ่ไอสังหารเยียบเย็น

นางตะลึงงัน คนพวกนี้โง่เกินไปแล้ว กองกำลังกู่แคว้นล้วนเป็นมนุษย์เงือก หากคิดหนีก็ต้องเลือกเส้นทางน้ำจึงจะสะดวกกว่า จะเลือกเส้นทางบกไปทำไม

นางใช้อาคมกำบังกาย แนนอนว่าย่อมไม่มีไครมองเห็น ปลายเท้าสะกิดพื้น เห็นตัวข้ามเครื่องกีดขวางไปได้ง่ายดาย ขณะกำลังจะรีบวิ่งต่อไป ข้างหูพลันได้ยินเสียงกรีดร้องแหลม ไม่น่าเชื่อว่าจะมีคนบุกออกมาจากหมู่บ้านฉูหลง!

คนเหล่านั้นรวมตัวกัน มีประมาณสิบกว่าคน วิ่งออกมาโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น พุ่งตรงมายังด่านกีดขวาง!

ไม่กระมัง จูเหียนตกใจ มนุษย์เงือกพวกนี้บ้าไปแล้วหรือ

นางก้าวไปข้างหน้าหลายก้าวโดยไม่รู้ตัว สองมือเงื้อดาบขึ้นเสียบๆ ทว่าเมื่อคนเหล่านั้นวิ่งใกล้เข้ามา แสงจากคบไฟส่องจับใบหน้า นางจึงพบว่าคนที่หนีออกมาไม่ใช่มนุษย์เงือก แต่เป็นฉูหลงอยู่ในหมู่บ้าน!

“หยุด! ห้ามเข้ามา!” เสียงเว่ยเตี๋ยแลด่านนี้ตะโกนเสียงกร้าว “เบี่ยงบน

มีคำสั่ง นับตั้งแต่คืนนี้ไปให้ปิดพื้นที่สงคราม เข้าได้ออกไม่ได้!”

ทว่าภูหลงสู่เหล่านั้กำลังตื่นตระหนกอย่างยิ่งยวด พุงมาที่ด้าน โดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น คิดจะวิ่งกลับเข้าไปในเยี่ยเจิง หนึ่งในนั้นมือซ้าย ยังลากคนเจ็บมาด้วยคนหนึ่ง มือขวาถือไม้เท้า เดินกะโผลกกะเผลกเข้ามา อื้อวอน “นายท่าน! ข้างหน้า...ข้างหน้าระเบิดปืนใหญ่ตกลงมาอย่างกับท่าฝน หมู่บ้านลูกเป็นไฟหมดแล้ว! ขึ้นยังไม่หนี ทุกคนในหมู่บ้านต้องตายหมดแน่! ขอร้องท่านละ...”

ยังไม่ทันสิ้นเสียงก็ได้ยินเสียงร้องโหยหวน เสียงของคนผู้นั้นชะงัก กลางคัน ลูกธนูคมกริบพุ่งทะลุหน้าอก ตรึงภูหลงสู่ที่เข้ามาร้องขอความเมตตา ไว้กับพื้น คนอื่นๆ ร้องอุทานด้วยความหวาดผวา ถอยกรุดหลยก้าวอย่าง หวาดหวั่น

“ทุกคนฟังข้าให้ดี! ใครบุกเข้ามาตาย!” เซียวเว่ยผู้นั้นถือคันธนู ออกคำสั่งกับลูกน้องซ้ายขวาด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด “เมืองบนมีคำสั่ง ทุกคน ที่ออกมาจากข้างใน ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์เงือกหรือไม่ ล่าไม่เว้น!”

“รับทราบ!” ทหารรอบด้านขานรับเสียงดัง ลูกธนูคมกริบถูกยกขึ้น อย่างพร้อมเพรียงเรียงเป็นแถว

พวกภูหลงสู่ที่เพิ่งหนีตายออกมาจากพื้นที่ต่อสู้ตกใจจนถอยไปข้างหลัง ทั้งศพของคนที่ถูกออกไปคนแรกไว้ที่เดิม แม้กระทั่งคนเจ็บก็ไม่มีใคร เหลียวแล ทว่าหนีไปได้ไม่กี่ก้าว กลับได้ยินเซียวเว่ยออกคำสั่ง ลูกธนู นับไม่ถ้วนยิงไปยังกลุ่มคนเหล่านั้พร้อมเสียงแหวกอากาศ

“หยุดนะ!” จูเหียนตกใจ ไม่สนใจอะไรอีก ปลายเท้าสะกิดพื้น โคมเข้าไปประหนึ่งสายฟ้า แน่นอนว่าพวกภูหลงสู่ที่คิดแต่จะหนีเอาชีวิตรอด ไม่ได้หันกลับมามอง แต่ทหารที่ยิงธนูกลับตะลึงตาค้าง...ท่ามกลางราตรี เห็นเพียงลูกธนูที่พวกเขายิงออกไปหยุดชะงักกลางอากาศ จากนั้นถูกหักกลาง เป็นสองท่อน ร่วงกราวลงบนพื้น!

นี่...นี่มันอะไรกัน ผีหลอกหรือ

จูเหียนแบกชูหมัวพุ่งตัวออกไป ใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดควงดาบใหญ่ ในมือ ฟันลูกธนูที่ถาโถมเข้ามาดูจท่าฝนจนหักครึ่งกลางอากาศอย่าง

พร้อมเพรียง ทว่าอาวุธใหม่ใช้ไม่ถนัดมือเอาเสียเลย ตัวดาบครั้งนี้แรงร้อนเกินไป ตัวดาบก็หนักเกินไป ทำเอานางถูกเหวี่ยงจนตัวแทบปลิวไปด้วย ชวนเซแทบล้มหน้าคะมำ

โชคดีที่ใช้อาคมกำบังกายไว้ หาไม่แล้วสภาพข้าตอนนี้คงทุลักทุเลไม่น้อย

นางบ่นในใจ ไม่มีเวลาคิดมาก ฉวยโอกาสตอนที่การโจมตีระลอกต่อไปยังมาไม่ถึง หิ้วตัวคนเจ็บที่ล้มอยู่บนพื้นขึ้นมาโดยเร็ว วิ่งทะยานไปข้างหน้า ทว่าหลังนางแบกคนหนึ่ง มือหิ้วอีกคนหนึ่ง ไหนจะต้องลากดาบเล่มใหญ่ด้วยมือข้างเดียว ออกจะเกินกำลังไปหน่อย เพิ่งจะวิ่งไปได้หนึ่งหลีก็น้อยหอบจนตัวโยน ต้องหาที่ล้มตาพักหายใจ

ทว่าทันทีที่นางคลายอาคมกำบังกาย ข้างหูกลับได้ยินเสียงอุทานด้วยความตกใจ “จู...จูเหยียนจ้วนจู? เหตุใดจึงเป็นเจ้า!”

เสียงที่ดังขึ้นกะทันหันทำเอานางสะดุ้ง คลายมือออกทันที เสียงนั้นเปลี่ยนเป็นเสียงร้องโอดโอย จูเหยียนก้มหน้ามองอย่างแปลกใจ พบว่าผู้พูดคือคนเจ็บที่ถูกนางโยนลงบนพื้น เมื่อเพ่งดูดี ๆ ก็ตกใจ “หมอ... หมอเซินถู?”

คนเจ็บที่พยายามฝาดำออกไปเมื่อครู่ ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นหมอเซินถูจริงๆ!

หมอเลื่องชื่อที่เคยรุ่งเรืองถึงขีดสุดในวันวานเวลานี้ทั้งร่างเต็มไปด้วยเลือด ดูเหมือนจะได้รับการบาดเจ็บไม่น้อย เขาออกแรงจับต้นไม้ข้างทางพยุงตัวลุกขึ้น มองนางอย่างตื่นตระหนก “เจ้า...จู ๆ เจ้าโผลมาได้ยังไงนี่...นี่มันอะไรกัน”

“เมื่อครู่ข้าเป็นคนช่วยเจ้าไว้ เจ้าโง่!” จูเหยียนเห็นเขาทำหน้างุนงง จึงเอ่ยอย่างไม่สออารมณ์ “เจ้าคิดว่าลูกธนูพวกนั้นจะหักกลางอากาศได้เองแล้วตัวเจ้าจะเหาะมาที่นี่ได้เองรึ”

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง” หมอเซินถูอึ้งไป “ว่าแต่...เจ้ามาทำอะไรที่นี่”

“โอ๊ย อย่างมัวแต่ถามโน่นถามนี่อยู่เลย! ข้าเพิ่งจะช่วยชีวิตเจ้า ตอนนี้อเจ้ารีบมาตอบแทนข้าซะ!” จูเหยียนไม่มีเวลาพูดมากกับเขา แก้มปมปลดศุภหวั

ลงจากหลังอย่างร้อนรน อุ้มมาตรงหน้าเขา “เจ้าลูกกระต่ายนี้ไม่สบาย! เจ้ารีบตรวจดูให้เขาเร็วเข้า...”

หมอเชินเถินชูหมั่วที่ถูกห่อตัวด้วยเกราะอ่อนม้ออัน พลันตื่นตะลึง โพล่งออกมา “เป็นเขา? วิเศษยิ่งนัก!” เขาชะงัก เหลือบมองจุเหียนแล้ว เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงประหลาด “เจ้า...เจ้าเสี่ยงอันตรายมาที่นี่ ก็เพื่อเด็กคนนี้หรือ”

“ก็ใช่ะสิ! ทำไมละ” นางมุ่นคิ้ว ดันหมอที่ได้รับบาดเจ็บไปตรงหน้าเด็ก เร่งร่ำอย่างร้อนใจ “รีบรักษาเจ้าลูกกระต่ายเร็วเข้า! เมื่อวานข้าออกไปครู่เดียว กลับมาเขาก็ตัวร้อนเป็นไฟ สั่นไม่หยุดเหมือนเป็นไข้จับสั่น... เจ้ารีบตรวจดูเร็วเข้า!”

หมอเชินเถินลากขาที่หัก อดทนกับความเจ็บ แต่จะนิ้วมือลงบนจุดชีพจรของชูหมั่ว สีหน้าเคร่งเครียด เจ็บงันไปครู่หนึ่ง จุเหียนกระวนกระวาย อดโพล่งถามไม่ได้ “เป็นอย่างไรบ้าง คงมิใช่ใกล้ตายแล้วกระมัง”

“ไม่ถึงขั้นใกล้ตาย” หมอเชินเถินส่ายหน้า จุเหียนยังไม่ทันโล่งอก เขากลับเอ่ยว่า “ดูอาการแล้ว น่าจะมีชีวิตอยู่ได้อีกวันสองวันกระมัง”

จุเหียนแทบจะลมจับ นานครู่ใหญ่จึงร้องเสียงหลง “ไม่ได้! เจ้า... เจ้าต้องช่วยชีวิตเขากลับมาให้ได้!”

หมอเชินเถินปรายตามองนาง ใบหน้าซราเหี่ยวยานที่เต็มไปด้วยคราบเลือด เผยสีหน้าน่ารังเกียจออกมา แสยะยิ้มอย่างไม่จริงใจ “คำรักษาครั้งก่อนเจ้ายังไม่จ่ายเลย...ตอนอยู่หอชิงไห่ฮูวันบิดาก็ยังไม่ได้แต่ต้องสวามสักคนบอกให้เจ้าจ่ายเงินให้ข้า เจ้าก็ยังไม่จ่ายเบียด! ตอนนี้อคิดจะมาให้ข้ารักษาโรคอีกแล้วรี”

“ครั้งก่อน...ครั้งก่อนข้าไม่มีเงินจริงๆนี่!” จุเหียนไม่คิดว่าเขาจะร้องบ่นซีเก่อออกมาปูปับ อดกระหึบเท่าไม่ได้ “ตอนนั้นเงินข้าเอาไปแย่งชิงยอดพฐหมดแล้ว เจ้าดันมาทวงตอนนั้น ข้าจะมีจ่ายได้อย่างไรเล่า”

หมอเชินเถินแค้นเสียงเย็นชา “ครั้งก่อนไม่มี แล้วครั้งนี้เล่า”

“ครั้ง...ครั้งนี้...” จุเหียนพุดไม่ออก ลูบคลำตามตัว “ก็ไม่ได้เอามาเหมือนกัน...”

หมอเชินถูแค้นเสียงที่ ingsu หมัวไว้ด้านข้าง “คำรักษากรวก่อน ยังไม่จ่าย คราวนี้จะให้รักษาอีกแล้ว? เจ้าเห็นข้าเป็นอะไร เป็นไอ้หน้าโง่ ที่หลอกได้ง่ายๆ”

“นี่!” นางร้อนใจ พุ่งเข้าไปคว้าคอเสื้อตาเผ่าหนึ่งเหยยผู้นี้ “ข้าเพิ่งจะช่วยชีวิตเจ้าเอาไว้ละ! เชื้อหรือไม่ว่าข้าจะโยนเจ้ากลับไปอยู่ใต้ห่าธนูอีกครั้งเดี๋ยวนี”

“ข้าไม่ได้ขอให้เจ้าช่วยข้าเสียหน่อย เจ้าเต็มใจเอง ข้าไม่รับบุญคุณครั้งนี้” หมอเชินถูกลับไม่ทวนเกรงแม้แต่น้อย ทำคอแข็งแค้นเสียงหยัน “อีกอย่าง เจ้าโยนข้ากลับไป โลกนี้ก็ไม่มีคนช่วยชีวิตลูกกระต่ายนี้ได้อีกแล้วละ!”

จูเหียนโมโหแทบตาย แต่กลับไม่กล้าทำอะไรเขา...ต่อให้เอามีดจ๋อคอยให้แทงผู้นี้ตักปากรับคำ แต่หากเวลาสั่งยา เขากลับเปลี่ยนตัวยาไปตัวสองตัว su หมัวมิใช้ต้องถูกเขาฆ่าตายอยู่ดีหรือ

“แล้วเจ้าจะเอาอย่างไร” นางชมโทะสะ โยนเขากลับลงบนพื้น คิดจะเอ่ยคำพูดโอ้นอ่อน แต่น้ำเสียงยังคงแข็งกระด้าง “เจ้า...เจ้าต้องให้ข้าทำเช่นไร จึงจะยอมช่วยคน”

“เรื่องนั้นหรือ...” หมอเชินถูนวดคอ “ขอข้าคิดดูก่อน”

“ไม่ต้องคิดแล้ว! ไม่ว่าอะไรข้ารับปากทั้งนั้น!” ได้ยินเสียงระเบิดดังสนั่นอยู่ข้างหู เห็นเด็กน้อยหายใจรวยรินกำลังจะตายในอ้อมอกตน จูเหียนนวดตึงเสียงกรี้วอย่างหมดความอดทน “ไม่ต้องมากความ รักษาเขาก่อน! หาไม่แล้ว หากเจ้าลูกกระต่ายตาย ข้าจะฝังเจ้าไปพร้อมกับเขาด้วย!”

หมอเชินถูเหมือนจะตกใจกับโทะสะของนาง นิ้วมือชะงัก เหลือบมองนาง “เจ้าพูดเองนะ ข้าต้องการอะไรเจ้าจะรับปากทั้งหมด! เจ้าสาบาน?”

“ข้าสาบาน!” จูเหียนคว้าตัวเขามา “รีบตรวจอาการเขา!”

“ก็ได้ ข้าจะจำไว้...จวันจูติดค่างไมตรีข้า ไว้วันหน้าข้าคิดออกว่าต้องการอะไร ไม่ว่าเงื่อนไขนั้นจะเป็นอะไร เจ้าก็ต้องรับปาก” หมอเชินถูหัวเราะ เดินกะโผลกทะลักเข้าไปนั่งลงข้างกาย su หมัวอีกครั้ง ยื่นนิ้วมือ

ออกไปแตะจุดชีพจรของอีกฝ่ายแล้วก็เสียบไปอีกครั้ง

เสียงปืนใหญ่ดังสนั่นอย่างต่อเนื่อง ครั้งนี้ทหารมาถึงกับชนปืนใหญ่มาจากตี่ตูด้วย ใช้แสนยานุภาพของทั้งแคว้นมารับมือกับหมู่บ้านชาวประมงเล็กๆแห่งนี้ ราวกับต้องการทำลายล้างที่แห่งนี้ให้ราบเป็นหน้ากลอง

จุฬเหียนซ่อนตัวอยู่ใต้ร่มไม้ท่ามกลางซากปรักหักพัง สองมือท่ามุทราแสงสว่างคล้ายมีคล้ายไม่มีแผ่คลุมลงมา ปกป้องทั้งสามคนไว้ภายในกันห่าธนูและระเบิดปืนใหญ่เหล่านั้นไว้ด้านนอก นี่คือข่ายอาคมป้องกันที่เรียบง่าย ทว่าเนื่องจากระเบิดปืนใหญ่มีอานุภาพสูง ดังนั้นจึงสิ้นเปลืองพลังวิญญาณไม่น้อย

นางมอมหมอลงเืนดูตรวจรักษาซุหั่วด้วยความร้อนใจ คิดจะอ่านเงื่อนไขจากใบหน้าของเขา แต่ใบหน้าที่เยียวนั้นกลับไม่เผยอารมณ์ใดๆ

ท่ามกลางความเจียบช้าระยะสั้นๆ ได้ยินเพียงเสียงดังกึกก้องคล้ายในที่ไกลออกไปมีบางอย่างพังถล่มลงมา

“ตีแตกแล้ว! ตีแตกแล้ว!” เสียงตะโกนดังขึ้นข้างหูดูจกระแสน้ำหลากเป็นเสียงทหารม้าโห่ร้องด้วยความยินดี ไม่นาน ทหารม้านายหนึ่งก็หือตะบึงกลับมาจากสนามรบข้างหน้า มือชูธงคำสั่ง ตะโกนเสียงดัง “ปราการสุดท้ายของกองกำลังกู้แคว้นถูกระตือรือร้นตีแตกแล้ว! แม้ทัพซิงกัจะมีคำสั่งรวมพลล้อมโจมตีสมรภูมิ!”

“รับทราบ!” ทหารที่เฝ้าด่านหน้าได้รับคำสั่งก็เตรียมพร้อมทันใด รวมพลตั้งแถว ทั้งกำลังส่วนน้อยเฝ้าที่นี่ ก่อนจะรีบไปสมทบกับทัพใหญ่

อะไรวะ! กองกำลังกู้แคว้น...กองกำลังกู้แคว้นพ่ายแพ้แล้วหรือแล้วววนเล่า ตอนนี้อะเป็นอย่างไรบ้าง จุฬเหียนอดลุกขึ้นไม่ได้ เทบจะพุ่งตามคนเหล่านั้นไปด้วย ข้างหูกลับได้ยินหมอลงเืนถามขึ้นมา “เขาเป็นเช่นนั้นมานานเท่าใดแล้ว”

“หา? สอง...สองวันเต็มๆ แล้ว!” จุฬเหียนจำต้องชะงักเท่า กลับมาที่ข้างกายซุหั่ว มุ่นคิ้วตอบคำถามหมอลงเืนอย่างอดทน “ทั้งอาการยังทรุดลงเรื่อยๆ ข้าจึงจำต้องแบกเจ้าลูกกระต่ายออกมา คิดจะเสี่ยงอันตรายพาเขามาให้เจ้ารักษา”

“โซคติที่เจ้าแบกเขวี่งออกมา” หมอเฉินถอนหายใจ ปล่อยนิ้วมือที่ตรวจชีพจรของเด็กน้อย “หากเข้าไปอีกวัน โลหิตในร่างเขาจะระเหยไปหมดแล้ว”

“อะไรนะ” จูเหียนนุทานอย่างตกใจ “ระเหย?”

“ระยะนี้เด็กคนนี้ถูกอาคมอะไรหรือไม่” หมอเฉินพิจารณาสีหน้าของซูหม่วอย่างละเอียดอีกครั้ง เลิกเปลือกตาเขาดู หันมาถามจูเหียน “โดยเฉพาะอาคมธาตุไฟ?”

“อาคมธาตุไฟ? ไม่มีนี่...” นางอึ้งไป “หลายวันมานี้เขาอยู่ในจวนชื่อหวังกับข้าก็ปกติดี จะถูกคนโจมตีหรือร้ายอาคมใส่ได้อย่างไร?”

“เช่นนั้นก็ประหลาด” หมอเฉินดูส่ายหน้า “มีพลังอัคคีร้อนแรงแทรกซึมทั่วร่างเขา เฝ้ามลัญฉุววะภายในของเขา จึงทำให้ตัวเขาร้อนเช่นนั้น...โซคติที่เขาฉลาด กระโดดลงสระน้ำเอง หาไม่ปานนี้คงถูกอย่างสดจนเลือดหมดตัวไปนานแล้ว”

จูเหียนนิ่งงัน พลันคิดถึงเหตุการณ์ตอนพบตัวซูหม่ว...เขาฝึกอาคมในสมุดบันทึกเล่มนั้นตามลำพัง สมุดบันทึกที่ถูกโยนทิ้งไว้บนพื้น มิใช่เปิดไปถึงหน้าสัฟอดีหรือ

หน้าที่สี่คืออาคม “ธาตุไฟ”!

นางโพล่งออกมา “ใช่! ข้านี้ก็ออกแล้ว...ตอนข้าไม่อยู่ ดูเหมือนเจ้าลูกกระต่ายจะกำลังฝึกอาคมธาตุไฟในห้าธาตุ! เป็นเพราะสาเหตุนี้หรือไม่?”

“อะไรนะ” ดวงตาประหลาดของหมอเฉินเหลือบขึ้นมา ถามเสียงเรียบ “เจ้าบ้าไปแล้วรี ให้เขาฝึกสิ่งนี้!”

“หา?” จูเหียนถอยหลังก้าวหนึ่ง เอ่ยตะกุกตะกัก “หะ...ทำไมหรือ...สิ่งนี้เจ้าลูกกระต่ายอยากเรียนเองนี่นา...ห้าธาตุเป็นเพียงอาคมขั้นพื้นฐานเท่านั้น ไม่มีอันตรายอะไรเสียหน่อย”

“โง่เงา! มนุษย์เงือกไม่อาจฝึกอาคมธาตุไฟได้! เจ้าไม่รู้หรือหรือ” หมอเฉินดูไม่พอใจจนหน้ายู่เป็นก้อน ซ้ำจู่โจม ทวาดเสียงเกรี้ยว “มนุษย์เงือกเกิดในท้องทะเล เป็นสิ่งมีชีวิตธาตุน้ำโดยกำเนิด น้ำไฟมีอาจอยู่ร่วมกัน โดยเฉพาะเด็กเล็กเช่นนี้ เจ้ากลับปล่อยให้เขาควบคุมพลังธาตุไฟ นี่มิใช่

ฆ่าเขาแล้วจะเรียกว่าอะไร!”

จุฬเหียนถูกตำจนใบหน้าขาวซีดสลับเขียวคล้ำ แต่กลับไม่กล้าโต้แย้ง แม้แต่คำเดียว

ตอนที่นางโยนสมุดบันทึกให้ซูหมั่ว ใจคิดแต่จะไปจัดการเรื่องของตนเอง ไม่ได้ขบคิดให้ละเอียดเลยว่าทั้งเด็กให้เรียนรูวิชาตามลำพังเช่นนั้น จะเกิดผลลัพธ์ตามมาอย่างไรบ้าง...จริงด้วย ข้าช่วงเป็นอาจารย์ที่ได้รับความรับผิดชอบ ข้าเป็นคนผลักเด็กคนนี้ลงหลุมไฟด้วยมือตนเอง!

จุฬเหียนรู้สึกท้อเหี่ยว ไม่กล้าโต้กลับ ได้แต่เอ่ยอย่างหวาดหวั่น “แล้ว...แล้วต้องรักษาเช่นไร”

“โชคดีที่เจ้าแบกเขามาหาข้า โลกนี้นอกจากข้าก็ไม่มีใครช่วยเขาได้แล้ว” หมอเฉินถูประคองเด็กน้อยที่สลบไสลขึ้นมา “หากเกิดอะไรขึ้นกับเจ้าหนูคนนี้ ทั้งเจ้าและข้าล้วนรับผิดชอบไม่ไหว”

“อะไรนะ” จุฬเหียนนิ่งไป

ทว่าหมอเฉินกลับไม่พูดอะไรอีก เพียงหยิบม้วนถุงผ้าออกจากอกเสื้อ แล้วคลี่ออก เผยให้เห็นเข็มเงินสลับกว่าเล่มเรียงเป็นตับ จากนั้นเขาหยิบกล่องเล็กทรงแบนออกมา เปิดออก ข้างในเป็นลูกกลอนหลากสีสารพัดชนิด จุฬเหียนอดที่จะได้ คนผู้นี้เห็นเอาชีวิตรอดท่ามกลางไฟสงคราม แต่ยังมีใจเฝ้ารักษาเครื่องมือเครื่องไม้ทั้งหมดติดตัวออกมาด้วย?

“แต่ว่า แค่อาคมหาธาตุชั้นพื้นฐาน ก็ไม่น่าถึงขั้นทำให้เขารอแร่เช่นนี้” หมอเฉินถูพึมพำ เริ่มรักษาซูหมั่วอย่างละเอียด “จะต้องมีสาเหตุอื่นอีกเป็นแน่”

ปีนใหญ่ยิงออกมาอีกครั้ง สร้างความสั่นสะเทือนไปทั่ว กำแพงที่หักครึ่งพังถล่มลงมา จุฬเหียนใช้สองมือโกยเศษอิฐหินที่ร่วงลงมาออกไป คอยเฝ้าอยู่ข้างๆ อย่างอกสั่นขวัญแขวน เสียงบุกโถมตีและชนฆ่าดังกระหึ่ม ข้างหู เห็นชัดว่าการต่อสู้ทางนั้นกำลังดำเนินมาถึงช่วงสำคัญที่สุดแล้ว หัวใจนางรุ่มร้อนเหมือนถูกแผดเผา เป็นห้วงสถานการณ์ของยวน แต่ก็ไม้อาจผลจากไปได้แม้แต่ก้าวเดียว

หมอเฉินถูดยดลูกกลอนเม็ดเล็กใส่ปากซูหมั่ว จากนั้นถูน้ำมันยาบน

ฝ่ามือ แล้วกดนวดท้องของเด็กน้อย...เดิมบริเวณนั้นมีก้อนเนื้อนุ่มขึ้นมา แต่พอเขากดลงไป มันกลับขยับ! พร้อมๆ กับที่ร่างของซูหมั่วเกร็งกระตุก เปล่งเสียงครางอย่างเจ็บปวด

นี่แทบจะเป็นครั้งแรกที่เด็กคนนี้ส่งเสียงในช่วงสองวันที่ผ่านมา

“เกิดอะไรขึ้น” จูเหียนสะอื้น

“ที่แท้เป็นเจ้าสิ่งนี้ที่ก่อกรรม มีนาเล่า...” ดวงตาของหมอเฉินฉุนฉุนแล่นลาดปรายกายเย็นเยียบ ภูมือไปมา ท่าทางเจือความตื่นตะลึง “เห็นทีจะล่าช้าต่อไปไม่ได้แล้ว...หากไม่ฉวยโอกาสนี้เอาเจ้าสิ่งนี้ออกมา ช้าเร็วเด็กคนนี้ต้องตายแน่ ลงมือเถอะ!”

จูเหียนไม่เข้าใจว่าเขากำลังพูดอะไร กลับเห็นหมอเฉินฉุนฉุนหน้าออกคำสั่ง “มา ช่วยซ้ากดตัวเด็กไว้”

จูเหียนก้มตัวลง ช่วยหมอเฉินฉุนกดมือเท้าของซูหมั่ว มือเท้าของเด็กคนนี้พอมลึบเป็นพื้นท่อนอ้อ รวากับว่าหากออกแรงเพียงเล็กน้อยก็จะหักได้เช่นนั้น จูเหียนเพิ่งกดน้ำหนกลงไป เด็กน้อยที่นอนอยู่บนพื้นก็หดตัว เปล่งเสียงร้องเบาๆ อย่างเจ็บปวด นางตกใจ คลายมือโดยสัญชาตญาณ

“บัดซบ! ใครให้เจ้าปล่อยมือ? กดไว้แน่นๆ!” หมอเฉินฉุนชักสีหน้า ตะคอกเสียงดังทันที “หากไม่เชื่อช้า เด็กคนนี้จะต้องตาย เข้าใจหรือไม่!”

นอกจากอาจารย์แล้ว แทบไม่เคยมีใครกล้าตวาดใส่หน้านางเช่นนี้ จูเหียนอยากจะทำอะไรสักอย่าง แต่ก็รู้ว่ายามนี้กำลังคับขัน การปะทะกับคนผู้นี้ไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง จึงข่มไฟโทสะไว้เสียบๆ ก้มหน้ากดมือเท้าของซูหมั่วไว้แน่นอีกครั้ง “เช่นนี้ได้หรือยัง”

“ดี กดเอาไว้ให้ช้าเช่นนี้ อย่าให้เขาขยับตัวได้เด็ดขาด!” หมอเฉินฉุนขึ้นาง น้ำเสียงเฉียบขาด “ตอนลงมิดหากพลาดไปแม้แต่หนึ่งเฟิน ชีวิตน้อยๆ ของเขาจบสิ้นแน่! เข้าใจหรือไม่”

จูเหียนยังไม่ทันตั้งสติ ก็เห็นปรายกายเย็นเยียบวาบขึ้นตรงหน้า จู่ๆ ชายชราที่สวมเสื้อผ้ารุ่งริ่งผู้นี้ก็แผ่กลิ่นอายน่าเกรงขามออกมา ตะโกนเสียงดัง พลิกมือทั้งสอง เข็มเงินสิบสองเล่มโผล่ออกมาจากปลายนิ้วเขาพร้อมกัน ปักลงบนศีรษะเด็กน้อยด้วยความเร็วที่มองไม่ทันในชั่วพริบตา!

ซูหม่วกรีดเสียงแหลม ดิ้นรนสุดชีวิต ช่วงเวลานั้น เด็กน้อยที่ล้มหายใจแผ่วพลันมีริ้วแวววามหาศาล จุฬเหียนเพียงเสียดสมาธิครู่เดียว มือเขาก็สะบัดหลุดจากมือนาง!

“เจ็บ...เจ็บ!” เขาตะโกนเสียงอู้อ้อฟังไม่ชัด พยายามสุดกำลังที่จะลืมตาขึ้น

ดวงตาของเด็กน้อยดูเหมือนจะลืมขึ้นมานิดๆ มองนางอย่างหวาดหวั่นริมฝีปากขาวซีดสั่นระริก สติพร่าเลือน พึมพำว่า “เจ็บ...ช่วยข้าด้วย...พี่สาว...”

แวตตาเช่นนั้นทำเอาหัวใจจุฬเหียนสั่นสะท้านอย่างแรง แต่นางไม่กล้าปล่อยมือที่กดเขาไว้ หมอเซินฉูใช้ความสามารถทั้งหมดที่มีอย่างเต็มที่เพียงชั่วกะพริบตา เข็มเงินประหนึ่งรัศมีที่สาดทอดลงมา ปักลงบนจุดลมปราณหลักสิบสองจุดของเด็กน้อยทันที...ที่น่าตกใจคือ แทบทุกจุดล้วนเป็นจุดลมปราณที่ทำให้ถึงแก่ชีวิตได้!

ตอนที่เข็มเงินเล่มสุดท้ายปักลงบนจุดชี้ให้ แรงด้นรนของซูหม่วก็หยุดลงกะทันหัน เหมือนหุ่นเชิดที่จู่ๆ ถูกสะบัดเชือก ร่วงอ่อนยวบ หลับตาแน่นิ่งไปอีกครั้ง

ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นในชั่วพริบตา จุฬเหียนนั่งงัน ก่อนจะผุดลุกขึ้นมาร้องเสียงดัง “เจ้า...เจ้าทำอะไร เหตุใดต้องสกัดจุดตายด้วย เจ้าคิดจะฆ่าเขาหรือ!”

“หุบปาก ข้าก็ยอมกำลังรักษาเขาอยู่น่ะสิ! เจ้าจะไปรู้เรื่องอะไร!” หมอเซินฉูหมดความอดทน เพียงพูดประโยคสั้นๆ น้ำเสียงก็เหนียวล้าอย่างยิ่ง รวากับเมื่อครู่สิ้นเปลืองพลังไปมหาศาล เขาใช้เข็มเงินในมือจนหมด ไน้มั่วลง หยิบอะไรบางอย่างออกมาจากถุงผ้าชั้นในอีก สิ่งนางอย่างไม่เกรงใจแม้แต่ตนเอง “อย่ามัวแต่โหยงเหวี่ยงวุ่นวาย กอดตัวเด็กคนนั้นให้ข้าอีกครั้ง!”

จุฬเหียนกำลังจะพูดอะไร แต่พอเห็นของที่อยู่ในมือเขากายใต้แสงไฟพลันตกตะลึง...สิ่งที่กำอยู่ในนิ้วมือผมเกร็งของชายชรา คือมิดเลาะกระดูกปลายแหลมสาดประกายวาววับดุจหิมะ!

ณ ดินแดนเมฆาอวินฮวง ซึ่งปกครองโดยตัจจินแห่งควงชาวผู้สืบทอดอำนาจจากกวยเทพ โดยมีฟานหวิงหกเผ่าคือ ไป ซิง จื่อ ชื่อ หลาน และเสวียน ร่วมดูแลหกดินแดนใต้อาณัติ ได้ก่อกำเนิดเรื่องราวแห่งวาสนาผูกพันและความขัดแย้งที่โชคชะตาลิขิตไว้...

วูเหยียน จักรพรรดิเผ่าซื่อในวัยสิบแปด ถูกส่งตัวไปแต่งงานกับหวิงแห่งซุซาอาหลู่ แต่นางหลบหนีในคืนส่งตัว จนเกิดเหตุพลิ้วผันครั้งใหญ่ในชีวิต และได้พบสืออิ่งผู้เป็นอาจารย์ของตนอีกครั้งโดยบังเอิญหลังจากไม่ได้พบกันมาห้าปี

สืออิ่ง รู้ว่าตนได้ถูกกำหนดว่าจะต้องตายด้วยน้ำมือนาง ทว่าเขามีอาจติดใจชานางเสียตั้งแต่ยังเด็กเพื่อเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของตนเอง ทั้งยังสอนวิชาอาคมให้นาง

กาลเวลาผันผ่าน ภายใต้อิทธิพลแห่งดาราวีที่ทั้งชั่วควงชาวจะล่มสลายโดย “บุษย์เวือกผู้หนึ่ง” **สืออิ่ง** พยายามทุกวิถีทางที่จะตามหาและล้างมลทินในคำทำนายผู้นั้น ขณะที่ **วูเหยียน** ยืนหยัดปกป้องมบุษย์เวือกที่นางรัก นี่คือการเริ่มต้นของความขัดแย้งระหว่างศิษย์อาจารย์ และการนองเลือดระหว่างเผ่าพันธุ์

ภายใต้มวลอสูรแห่งโชคชะตาที่กำลังดำเนินไปอย่างไม่อาจหยุดยั้ง คำทำนายนี้จะเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่ และวาสนารักของทั้งคู่จะได้บรรจบหรือพลัดพราก...

นวนิยาย

ISBN 978-616-18-4777-7

9 786161 847777

ทดลองอ่าน

Cover Design: Wanna T.

ราคาชุดละ 1,045 บาท